

— *I tromesečje* —

Misionksa propoved 05. januar 2019.

CRKVA „ILIJA“ – CRKVA POSLEDNJEG DANA

Ovo proučavanje govori o proroku Iliji kao o tipu crkve posljednjeg vremena. Prorok Malahija povezuje Iliju sa onim koji će doći pre Dana Gospodnjeg.

Malahija 4,5: „Evo, ja ću vam poslati Iliju proroka pre nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji.“

U Luci 1,17 čitamo o Jovanu Krstitelju kao o Isusovom preteči: „I on će napred doći pred Njim u duhu i sili Ilijinoj da obrati srca otaca k deci i nevernike k mudrosti pravednika, i da pripravi Gospodu narod gotov.“ Iz ovoga vidimo tip onoga koji priprema put za Gospoda, jer Pismo takođe beleži i Isusove reči u Luci 7,24-27. „A kad otidoše učenici Jovanovi, poče narodu govoriti za Jovana: Šta ste izišli u pustinji da vidite? Trsku, koju ljulja vetar? Šta ste, dakle, izašli da vidite? Čoveka u meke haljine obučena? Eto, koji gospodske haljine nose i u slastima žive po carskim su dvorovima. Šta ste dakle izišli da vidite? Proroka? Da, ja vam kažem, i više od proroka; Jer je ovo onaj za koga je pisano: Eto ja šaljem anđela svog pred licem Tvojim koji će pripraviti put Tvoj pred Tobom.“

Kontekst je uzet iz Isajinog proročanstva iz Isaije 40,3-5: „Glas je nekoga koji viče: Pripravite u pustinji put Gospodnji, poravnite u pustoši stazu Boga našem. Sve doline neka se

povise, i sve gore i bregovi neka se slegnu, i što je krivo neka bude pravo, i neravna mesta neka budu ravna. I javiće se slava Gospodnja, i svako će telo videti; jer usta Gospodnja govoriše.“

Iz ovih stihova možemo da zaključimo da su „duh i sila Ilijina“ slika onih koji pripremaju put za Gospoda. Mi znamo da Gospod ponovo dolazi, to nije problem, ali šta je sa Crkvom poslednjeg vremena. Zar ne treba i oni da funkcionišu kao što je Jovan činio u duhu i sili Ilijinoj, pripremajući put za ponovni dolazak Cara? Sa ovim otkrivenjem na umu, Ilijin život postaje veoma praktična demonstracija karakteristika ovog preteče crkve.

Ilija znači „Moj Bog je Jah“ ili „Jehova je Bog“ - njegovo ime spominje se 30 puta u Novom, zavetu, što je broj sveštenika koji okružuju Božji tron, vlasti i zrelosti - Ilijin sukob sa Valovim prorocima na brdu Karmil je proročka panorama duhovnog rata na kraju vremena. Jovanovo ime znači „Jehovin miljenik.“

Evo osam upoređenja koje možemo da vidimo u životu Ilije i Jovana iz kojih možemo da izvučemo paralele za crkvu poslednjeg vremena.

1. Otkrivena prava crkva

1. O carevima 17,1: „Tada reče Ahavu Ilija Tesvićanin, jedan od naseljenika galadskih: Tako da je živ Gospod Bog Izrailjev, pred kojim stojim, ovih godina neće biti rose ni dažda dokle ja ne kažem.“ Iznenadno spominjanje - neočekivano - prava crkva postoji danas ali se sigurno ne vidi sa tačke gledišta sveta.

2. Crkva koja dolazi iz pustinje

Narod koji je pripremljen u pustinji. Ovo je biblijski princip: evo nekih istina o pustinji:

a. Pustinja Božje volje

Isusa je Sveti Duh odveo u pustinju kao i Božji narod nakon Izlaska. Sezona pustinje ima određeno vreme, period proveden u pustinji kada je Božji zavetni narod napustio Hanan i otišao

u Egipat bio je 400 godina. Ipak, Bog je obećao oslobođenje. Božji zavetni narod lutao je 40 godina u pustinji.

b. Mesto poučavanja

Reč pustinja potiče od jevrejske reči „dabar“, što znači učiti ili biti naučen

5. Mojsijeva 8,2.3: „I opominji se svega puta kojim te je vodio Gospod Bog tvoj četrdeset godina po pustinji, da bi te namučio i iskušao, da se zna šta ti je u srcu, hoćeš li držati zapovesti Njegove ili nećeš. I mučio te je, glađu te morio; ali te je opet hranio manom za koju ti nisi znao ni oci tvoji, da bi ti pokazao da čovek ne živi o samom hlebu nego o svemu što izlazi iz usta Gospodnjih.“

c. Mesto božanskog staranja

U pustinji se Bog starao za Izrailjski narod.

d. Bekstvo od ropstva do očekivanja i napredovanja ka obećanju.

Lutanja po pustinji mogu da budu složena. Mnogo puta ljudi ne razumeju kroz šta prolazite. Ipak, ako o pustinji razmišljate kao o „napuštanju ropstva“ i napredovanju ka svom obećanju, ostaćete fokusirani da biste stigli do sledećeg mesta.

e. Mesto za učenje Božjih puteva

Obično postoji nekoliko staza kroz pustinju; odlučivanje u stazi određuje koliko ćete borbe doživeti. Ponekada najbolji put nije onaj koji naš um smatra „najboljim“ ili najkraćim (2. Mojsijeva 13,17).

f. Mesto gde se postaje pobednik

Pustinja nas uči kako da se borimo - Isus je naš najbolji primer u savlađivanju lutanja pustinjom. Način na koji se pokoravamo Bogu u pustinji mnogo puta određuje koliko dugo ćemo lutati. U Starom zavetu, gresi su se prenosili na žrtvenog jarca koji se puštao u pustinju. Zato je Isus morao jednom i za svagda da uđe u pustinju da bi odoleo svim našim iskušenjima. Kada je ušao u pustinju odmah se pokorio Bogu. Od ovog trenutka

pokoravanja On je bio u stanju da se odupre neprijatelju. On je odoleo pretpostavkama. On je odoleo ponosu. On je odoleo želji očiju. On je odoleo obećanju o slavi. Zbog ove otpornosti, On je mogao da izdrži vreme u pustinji u trajanju od 40 dana.

g. Mesto gde se dodeljuje sila

Na zemlji će se osloboditi Božji Duh i oni koji su spremni da Ga prime, primiće silu. Kada se sila pravilno posmatra kroz veru, vidimo demonstraciju autoriteta. Čak iako se ponekada sada osećate slabima, pripremite se da primite silu. Neka vaše vreme u pustinji razvije novu snagu i silu u vama. On vam daje silu da stajete za zmije i škorpije i da gazite silu neprijatelja. Luka 4,13-15: „I kad svrši đavo sve kušanje, otide od Njega za neko vreme. I vrati se Isus u sili duhovnoj u Galileju; i otide glas o Njemu po svemu onom kraju. I On učaše po zbornicama njihovim, i svi Ga hvaljahu.“

Sila je sposobnost za delovanje ili izazivanje efekta. Sila takođe određuje posedovanje autoriteta koje neki pojedinac ima nad drugima. Bog je otkrio svoje delo tokom stvaranja. Mi ćemo gledati kako nastaju nova Božja stvaralačka dela.

Pesma nad pesmama 3,6: „Ko je ona što ide gore iz pustinje?...“

3. Crkva koja se suprotstavlja društvenim normama i tradicijama a ne crkva kao kulturna podgrupa

Odvajanje za Boga - Marko 1,6: „A Jovan beše obučen u kamilju dlaku, i imашe pojas kožan oko sebe; i jeđaše skakavce i med divlji.“ Jovanova odeća označavala je „odvajanje“ na veoma dramatičan način. Nismo svi pozvani da nosimo odeću od dlake, niti se od nas traži da živimo u pustinji i jedemo skakavce i divlji med. Ali smo pozvani da budemo naročiti narod, da budemo odvojeni od sveta. Jovan je čovek koji je znao kako da sam stoji, a većina nas vrlo malo zna o tome. Matej povezuje Jovana Krsitelja sa Ilijom, posebno u odnosu na njegovu pojavu.

2. O carevima 1,5-8: Ohozija, sin Ahavov, pao je kroz rešetku i povredio se. Želeo je da zna da li će se oporaviti, pa je

poslao glasnike da pitaju Velzevula. Ilija je presreo ove glasnike i vratio ih Ohoziji uz reči grdnje. Car ih je zatim pitao: „Kakav beše na oči taj čovek koji vas sreće i to vam reče? A oni mu odgovoriše: Beše sav kosmat i opasan kožnim pojasom. A on reče: To je Ilija Tesvićanin.“

Njegova odeća bila je simbolična i predstavljala je:

a) Njegovo izabrano siromaštvo i prioritete - materijalne stvari nisu bile na njegovom spisku prioriteta.

b) Njegovo odvajanje i odricanje od sveta - njega nije kontrolisao način života sveta. On je bio odvojen za Gospoda kao Božji sluga.

c) Njegova osnovna služba i cilj u životu - on je objavljivao Jahvinu reč. On je znao ko je (Božji predstavnik), gde se nalazi (u grešnom svetu koji se suprotstavlja Božjim namerama) i zašto je tu (da Božju poruku o svetlosti objavi ljudima u tami).

4. Crkva u prelazu

Zaharija - Jovan - Isus - tri prelaza od starozavetnog sveštenstva i hrama do pustinje i pokajanja i Isusa i Jevanđelja. Jovanova poruka bila je prelazna i pripremna. Ako želimo da razumemo Jovanovu poruku, najpre moramo da prepoznamo jedinstveni vremenski period u kome je Jovan živeo, prema tome, i jedinstvenu ulogu koju je Jovan odigrao, opkoračujući provaliju koja je postojala između Starog zaveta i Novog. Jovanovo propovedanje bilo je početak Jevanđelja. Zato mi objavljujemo slavu drugog Gospodnjeg dolaska.

5. Crkva sa proročkom porukom

Jovanova poruka: „Pokajte se, jer se približi carstvo nebesko“ (Matej 3,2).

Jovanova poruka bila je objavljivanje da se približilo nebesko carstvo. To je značilo da će se uskoro pojaviti Car. Jovan je pažljivo načinio kontrast svoje službe sa Mesijinom službom. Jovan je samo bio glas koji viče iz pustinje; Mesija je mnogo veći. Jovan

čak nije smatrao da je dostojan da Mu nosi sandale (3,11). Jovan je krštavao vodom, ali Mesijino krštenje bilo je daleko veće.

Jovanovo propovedanje nije bilo samo upozorenje na sud koji se približavao, već i poziv na akciju. Jovan je pozivao ljude da se pokaju i krste. Šta Jovan želi da kaže kada koristi izraz „pokajte se“? To znači promenu uma, okretanje. Pod pokajanjem Jovan podrazumeva mnogo više od jednostavnog menjanja mišljenja. Ono obuhvata i to, ali takođe obuhvata i mnogo više. Pokajanje je promena srca i uma što ima za rezultat promenu toka, promenu u svakodnevnom životu. Matej nije zapisao da naš Gospod detaljno govori kako nečiji život mora da se promeni kao rezultat pokajanja. U Mateju, Isus jednostavno iznosi osnovni uslov: „Rodite dakle rod dostojan pokajanja“ (3,8). Jovan ne zahteva samo da se ljudi pokaju za pojedinačne grehe. Jovan poziva svoje slušaoce da se pokaju tako što će odbaciti i zaboraviti bilo koje ljudske sisteme za opraštanje greha i dobijanje dara večnog života, osim vere u Isusa Hrista.

Jovan ne predlaže da dolazak carstva zavisi od ponašanja ljudi. Ljudi ne treba da se pokaju da bi nebesko carstvo došlo; već treba da se pokaju zato što nebesko carstvo dolazi.

Spoljašnji simbol pokajanja je krštenje. Jedino krštenje za koje su Jevreji u to doba znali bilo je prozelitsko krštenje. U takvim krštenjima, vernik bi se krstio i zatim (ako je bio muško) bio bi obrezan. Samokršteni i obrezani neznabožac tako je prihvatao Judaizam i stavljao se pod starozavetni zakon. Zaključak je bio jasan: Ako je Jevrejin morao da se pokaje u očekivanju Mesijinog dolaska, onda je morao da prizna nesposobnost Judaizma da ga spasi od greha. A prihvatanjem krštenja stavljao je sebe na isti (niži) nivo sa neznabošcima. I Jevreji i neznabošci trebalo je da se pripreme za Mesijin dolazak na isti način:

- 1) Da se pokaju od lažnog sistema u koji su prethodno verovali;
- 2) Da priznaju svoje grehe; i
- 3) Da se krste, kao neznabošci koji su postali jevrejski prozeliti.

6. Crkva koja nosi svedočanstvo o Jevanđelju

Jovan 1,6-8: „Posla Bog čoveka po imenu Jovana. Ovaj dođe za svedočanstvo da svedoči za Videlo da svi veruju kroza nj. On ne beše Videlo, nego da svedoči za Videlo.“

Jovan Krstitelj je bio preteča Isusa Hrista - on je došao da pripremi put za dolazak Mesije Isusa - u Jovanu imamo tip crkve poslednjeg vremena koja priprema put za Gospodnji dolazak u slavi. Jovan je bio svedok - ukazivao je na Isusa - iz ovoga razumemo da crkva poslednjeg vremena treba da ukazuje na Isusa kao odgovor na sve.

Jovanovo svedočanstvo je trostruko: Jovan 1,29-34.

- Isus je Božje Jagnje koje uzima grehe sveta (1,29).
- Isus je jedini pravi Bog koji je postojao pre svega (1,30).
- Isus je onaj koji krštava Svetim Duhom (1,33).

Jagnje kao Pashalno jagnje

Pashalno jagnje nije bilo žrtva samo po sebi. Ali verovatno je do Isusovog vremena žrtveni kontekst počeo da se spaja sa simbolom izbavljenja a to je bila Pasha (zapazite 1.Korinćanima 5,7. „Jer i pasha naša zakla se za nas, Hristos“). Za Palestinskog Jevreja, svako žrtvovanje jaganjaca, a posebno Pashalnog jagnjeta, bilo je spomen na izbavljenje, oprostjenje greha i mesijansko spasenje.

Isus je postojao od uvek i Stvoritelj je i jedini Bog (1,30)

Isus kao onaj koji će krstiti Duhom (32-33):

Jovan kaže da se Duh spustio na Isusa. Značajno je što Jovan koristi ovaj izraz koji se inače koristi za izražavanje trajnosti zajednice između Oca i Sina i Sina i vernika.

Upotreba ove reči podrazumeva da Isus trajno poseduje Svetog Duha, i zbog toga će Ga On dati drugima prilikom krštenja.

1,34 je zaključak Jovanovog svedočanstva o Isusu: „I ja vi-deh i zasvedočih da je ovaj Sin Božji.“

7. Crkva koja doživljava đavolsko protivljenje

Ilija je takođe služio tokom vremena kada je „pretendent“ - Ahav - bio na tronu, čovek koji nije bio pravi naslednik Davidovog prestola. U Jovanovo vreme, „pretendent“ je bio Irod, polukrvni (uporedite sa 5.Mojsijeva 17,15). Kao što je Ahavova zla žena Jezavelja (idolopoklonička kći Sidonskog cara) težila da ubije Iliju, tako je Irodova zla i nepoštena žena Irodijada tražila da ubije Jovana (Matej 14,1-12). Gotolija, kćerka Ahava i Jezavelje, bila je veoma zla žena koja se udala za Jorama, Judejskog cara (2.O carevima 8,16-19.26), doprinoseći tako njegovom kvarenju. Irodijadina kći bila je sličan instrument u padu cara Iroda i smrti Jovana Krstitelja (Matej 14,1-12). Kao što je Ilija stajao protiv Izrailjskog cara i carice, tako se Jovan Krstitelj suočio sa carom Irodom i njegovom ženom Irodijadom.

8. Crkva treba da istrajava u svojim verovanjima

Za Iliju se pogrešno misli da nije uspeo u svojoj službi (1.O carevima 19), pa je Jovan Krstitelj pogrešni pitao da li je omanuo u imenovanju Isusa kao Mesije (Matej 11,2). U Ilijinom slučaju, ispunjenje njegove službe došlo je kada je postavio Azaila kao cara nad Sirijom i Juja za cara nad Izrailjem (1.O carevima 19,15.16). Šta više, Ilija je postavio Jelisija na svoje mesto (1.O carevima 19,16). Jelisija je Iliji bio ono što je Isus bio Jovanu Krstitelju. Nije nikakvo čudo što, baš kao što je Jovan bio božanski pozvan da predstavi pravog Izrailjskog Cara, on će takođe potkazati i pretendenta (Iroda) koji je trenutno zauzimao tron.

Mi se suočavamo sa testom o onome što propovedamo - možda ne vidimo znake i čudesa, ali ako istrajemo hoćemo.

OSNOVNI KURS ZA PRIJATELJSTVO

Uvod: Osnovni kurs za matematiku, Osnovni kurs za srpski jezik, Osnovni kursevi za upotrebu kompjutera, Osnovni kurs za gramatiku, Osnovni kurs za geografiju, itd. O čemu se ovde radi?

Osnovni kurs je izraz koji koristimo za uvodno upoznavanje sa nekim predmetom, ili osnovno znanje o nekom predmetu.

Evo primera šta bi mogao da bude osnovni kurs za ateizam.

Ilustracija: Jedna mlada žena sa očiglednim liberalnim sklonostima objasnila je svom razredu, koji se sastojao od male dece, da je ateista. Upitala je decu da li su i oni ateisti. Ne znajući šta je ateizam, ali želeći da budu kao njihova učiteljica, deca su brzo podigla ruke.

Ipak, bio je jedan izuzetak. Jedna slatka devojčica po imenu Lusi nije podigla ruku. Učiteljica ju je upitala zašto je odlučila da se razlikuje. Odgovorila je: „Zato što nisam ateista.“

Onda je učiteljica upitala, „Pa, šta si ti?“ Odgovorila je: „Ja sam hrišćanka.“

Učiteljica je bila malo uznemirena i upitala je Lusi zašto je hrišćanka. „Pa, ja sam vaspitana da poznajem i volim Isusa. Moja mama je hrišćanka, i moj tata je hrišćanin, pa sam i ja hrišćanka.“

Učiteljica je počela da se ljuti. Rekla je, „To nije nikakav razlog da budeš hrišćanka. Šta bi bilo da ti je mama idiot, i da ti je tata idiot. Šta bi ti onda bila?“ Zastala je i nasmešila se. „Onda,“ rekla je Lusi, „bila bih ateista.“

Osnovni kurs za ateizam. Ateizam sam po sebi nema nikakvog smisla. Zvezdani svemir, biljni i životinjski svet, ljudsko telo, novorođena beba, sve to i još mnogo drugoga viču glasno i jasno: POSTOJI MUDRI STVORITELJ KOJI SE ZOVE BOG!

Rimljanima 1,19: „Jer šta se može doznati za Boga poznato je njima: jer im je Bog javio.“

Svima nam je potrebno obrazovanje u životu. Ne moramo sve da znamo, ali neke stvari treba da nam budu poznate.

Ilustracija: Ja ne bih mogao da sagradim kućicu za psa pa da mi život zavisi od toga. Srećom, to nije važno. Nemam psa i ne planiram da ga nabavim, ali nemam ništa protiv pasa. Ipak, mogu da sastavim pristojnu propoved koja je ljudima korisna. To je ono što mi je važno.

Potrebno je da svi naučimo važne stvari u životu, ono što blagosilja ljude, jer nas je zato Bog stavio ovde: da volimo jedni druge, da pomažemo jedni drugima, da izgrađujemo jedni druge.

Jovan 13,34: „Novu vam zapovest dajem da ljubite jedan drugog...“

Galatima 5,13: „Nego iz ljubavi služite jedan drugom.“

Galatima 6,2: „Nosite bremena jedan drugog...“

Ilustracija: Neko je rekao: „Kada ljudi služe drugima, život više nije besmislen.“ Služenje ljudima daje smisao životu.

To je slično Isusu koji je došao da nađe i spase izgubljene. Njegov život bio je daleko od beznačajnog. On je živio za ljude, pa to moramo i mi.

Želeo bih da razmislimo o onome što ja nazivam Osnovom za prijateljstvo: osnovno planiranje za naše prijatelje i buduća prijateljstva sa drugima.

1. Moramo da se molimo i verujemo
2. Moramo da nađemo i dovedemo
3. Moramo da se sprijateljimo i slušamo

I. Moramo da se molimo i verujemo

Ilustracija: Jedan čovek je jednog dana izlazio iz crkve i propovednik je stajao na vratima pozdravljajući se. Zgrabio je ovog čoveka za ruku i povukao ga sa strane i rekao, „Potrebno je da se pridružiš Gospodnjoj vojsci!“

Čovek je odgovorio: „Ja sam već u Gospodnjoj vojsci, pastore.“ Pastor ga je upitao, „Pa kako to da onda samo na Uskrs i Božić dolaziš u crkvu?“ On je šapatom odgovorio, „Ja sam u tajnoj službi.“

Da li ste dostojni poverenja? Da li ste odgovorni? Da li ste verni prijatelj? Na neke ljude jednostavno ne možemo da se oslonimo. Oni nisu odgovorni da dođu u crkvu, da stignu na vreme na posao, da nešto urade, da budu prijatelj, itd.

Da li vas Bog smatra vernim prijateljem? Njemu i drugima?
2.Timotiju 2,13: „Ako ne verujemo, On ostaje veran...“

O čemu govori ovaj tekst? Ako mi hrišćani ne verujemo na određene načine ili u određenim trenucima, moramo da upamtimo da je Bog uvek veran. Čak i kada mi doživimo neuspeh, On neće. Čak i kada mi nismo verni, On jeste! Čak i kada ne dođemo, On će doći. Čak i kada se ne molimo, On i dalje sluša!

Ilustracija: Jedna siromašna žena u jednom istočnjačkom gradu žalila se Sultanu da su joj lopovi uzeli novac dok je spavala. „Zašto si spavala?“ pitao je Sultan. „Moj gospodar,“ rekla je. „Spavala sam jer sam mislila da si ti uvek budan.“

BOG JE VERAN. Uvek možemo da verujemo u našeg Gospoda Boga. Prema tome, moramo da se molimo i verujemo, znajući da će On odgovoriti.

Matej 7,7.8: „Ištite, i daće vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvoriće vam se. Jer svaki koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i koji kuca, otvoriće mu se.“

Jakov 1,5.6: „Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daće mu se; Ali neka ište s verom, ne sumnjajući ništa; jer koji se sumnja on je kao morski valovi, koje vetrovi podižu i razmeću.“

Ova dva biblijska stiha su jasna: Možemo da tražimo od Boga i On će odgovoriti, ali moramo da Mu verujemo!

Ilustracija: Jedan razred u dečjoj subotnoj školi je zamoljen da ide kući i te noći izađe u svoje dvorište i prebroji zvezde na

nebu. Ovo je bio „domaći zadatak“ za sledeću biblijsku pouku. Vratili su se sa raznim brojkama. Neki su rekli 100, neki 1000, a neki su rekli milion. Konačno je učiteljica upitala jednog malog dečaka koji ništa nije rekao, „Koliko si ti izbrojao zvezda?“ Odgovorio je „Tri.“ Učiteljica je upitala, „Kako je moguće da si video samo tri?“ Reкао je: „Izgleda da imamo malo dvorište.“

Potrebno nam je veće dvorište, mnogo veća vera. Potrebno je da verujemo u našeg velikog Boga i da verujemo da će On uslišiti naše molitve, posebno kada se molimo za nešto što će Njemu doneti slavu i čast!

Potrebno je da se molimo da ljudi koje pozovemo dođu u našu crkvu i pozitivno odgovore. Moramo da se molimo i verujemo da će Bog dodirnuti njihovo srce, i naše!

II. Moramo da pronađemo i dovedemo

Ilustracija: Jedan propovednik je rekao drugom: „Mislim da propovednik mora vredno da proučava da bi pripremio propoved.“ Drugi propovednik je odgovorio: „Ne slažem se sa tim. Mnogo puta nemam pojma šta ću propovedati ali ipak izađem i propovedam i ništa ne mislim o tome.“

Prvi propovednik je rekao: „U pravu si što ništa ne misliš o tome. Razgovarao sam sa tvojim đakonima i oni su isto rekli za tvoje propovedi.“

Braćo i sestre šta je potrebno da bi ljudi došli u ovu crkvu? Propovedi koje pokreću? Nije neophodno. Dobre propovedi neće naškoditi, ali one nisu „lek za sve.“

Mislim da sve što radimo u crkvi treba da se obavlja na najbolji mogući način. Ne mislim da moramo da budemo perfekcionista, ali treba da obavljamo dobar posao šta god da radimo: propovedanje, podučavanje, pevanje, redarska služba, itd. Obavljanje poslova na najbolji način pomoći će da se ljudi privuku u crkvu.

Naravno, ako ljudi ne znaju ništa o crkvi, kako će onda biti privučeni njoj?

Jovan 1,40-42: „A jedan od dvojice koji čuše od Jovana i išahu za Njim beše Andrija, brat Simona Petra; On nađe najpre brata svog Simona, i reče mu: Mi našosmo Mesiju, koje znači Hristos. I dovede ga k Isusu. A Isus pogledavši na nj reče: Ti si Simon, sin Jonin; ti ćeš se zvati Kifa, koje znači Petar.“

Andrija je pronašao svoga brata Simona i doveo ga Isusu. I mi moramo da pronađemo ljude i dovedemo ih u crkvu! Stvarno je tako jednostavno.

Gde ćemo pronaći te ljude? Pogledajte oko sebe. Ljudi su na sve strane. Svaka osoba ima daleko više kontakta sa ljudima nego što shvata. Samo pomislite: članovi porodice, prijatelji sa kojima sa družite, kolege na poslu, komšije, ljudi koji raznose pakete, poštari, smetlari, kasirke, prodavci, ljudi u banci, ljudi u supermarketima, itd.

Mislim da teži deo nije pronalaženje ljudi. Teži deo je da imamo dovoljno oduševljenja da ih pozovemo u crkvu!

Andrija je rekao Simonu: „MI NAĐOSMO MESIJU!“ Mislim da je bio uzbuđen zbog svog pronalaska i želeo je da to podeli sa svojim bratom.

Ako volite Isusa, ako svim svojim srcem verujemo da je On Spasitelj i da postoji večni život koji možemo da dobijemo, zašto onda ne govorimo o tome? Potrebno je da pronađemo ljude i dovedemo ih u crkvu i Isusu.

III. Moramo da se sprijateljimo i slušamo

Priče 18,24: „Ko ima prijatelja, valja da postupa prijateljski.“

Ilustracija: Poslepodnevna čajanka bila je veoma prijatna. Domaćica je stalno proveravala šta je potrebno njenim gostima. Jednoj gospođi je rekla, „Da li uživajte?“ „Da,“ odgovorila je gospođa. „Ali uživam samo u sebi!“

Neki ljudi su jednostavno neprijatni. Kako da se sprijateljimo sa njima? Jedan način na koji se NEĆEMO sprijateljiti je ako smo egocentrični. Ljudi koji su dovoljni sami sebi neće osvojiti prijatelje i uticati na ljude.

Dejl Karnedži je rekao: „Možete da steknete više prijatelja u dva meseca ako ste zainteresovani za ljude, nego što možete za dve godine pokušavajući da druge zainteresujete za sebe.“

Savlađivanje sebe tako da pokažemo interesovanje za druge je teško. „Ja“ je velika prepreka koju treba da poredimo. Potrebno je mnogo molitve, koncentracije i truda. Ako ne radite ne tome, to se neće dogoditi. Ovo važi i za savlađivanje sebičnosti.

Evo kako se NEĆETE sprijateljiti sa ljudima. Nemojte se smešiti. Nemojte slušati ljude. Nemojte se ponašati zainteresovano. Nemojte gledati u ljude. Mislite samo na sebe. Sigurno se nećete sprijateljiti sa ljudima ako se ponašate kao da ste bolji od njih.

Kako onda da se sprijateljimo sa ljudima? Budite sveti, ali nemojte da glumite. Budite ono što jeste. Ostavite sebe i posvetite se drugima. Slušajte. Govorite ljubazne reči.

Priče 12,25: „Briga u srcu čovečijem obara; a dobra reč razveseljava“

Priče 15,23: „Raduje se čovek odgovorom usta svojih, i reč u vreme kako je dobra!“

Ljudi u našem svetu su gladni pažnje, privrženosti ljubavi. Gladni su ljudi koji pokazuju istinsko staranje prema njima, i ovo je moranje za nas ako želimo da crkva raste.

Ilustracija: Henri Nouven, poznati duhovni pisac, odlazio je u jedan manastir na jedan seminar. Monasi su poštovali zavet ćutanja i trebalo je da ovaj se ovaj seminar provede u molitvi i razmišljanju. Nouven je bio zadržan i kasnio je u manastir tog sumornog, kišovitog dana. Pozvonio je kasno uveče, kada je uveliko prošlo vreme za spavanje, i otvorio mu je jedan od braće. Monah ga je toplo pozdravio, uzeo njegov vlažan kaput, odveo ga u kuhinju i napravio mu šolju toplog čaja. Pričali su do kasno u noć i Nouven je počeo da se opušta i oseća spremno za seminar. Ali znao je da bi ovaj monah trebalo da poštuje ćutanje, pa ga je konačno pitao: „Zašto si voljan da sediš i pričaš

sa mnom?“ Monah je odgovorio: „Od svih dužnosti hrišćanske vere i pravila mog reda, ništa nije važnije od gostoprimstva.“

3. Jovanova 8: „Mi smo, dakle, dužni primati takve, da bude-
mo pomagači istini.“

Pravo gostoprimstvo tako što ćemo se sprijateljiti sa drugima je ključ za rast crkve.

Zaključak

Moramo da uradimo sve što možemo da bismo doveli ljude Hristu i Njegovoj crkvi.

1. Moramo da se molimo i verujemo
2. Moramo da nađemo i dovedemo
3. Moramo da se sprijateljimo i slušamo

Rimljanima 10,1: „Braćo! Želja je mog srca i molitva k Bogu za spasenje Izrailja!“ Šta je želja vašeg srca? Nemojte previše brzo da odgovorite na to pitanje!

Ilustracija: Robert Vudruf, koji je bio predsednik Koka Kole od 1923. do 1955. godine, pune 32 godine, postavio je viziju za Koka Kolu. Odmah posle Drugog svetskog rata on je rekao, „U svom životu, želim da svi na svetu probaju Koka Kolu.“

Braćo i sestre, želja našeg srca i našeg života treba da bude da svi upoznaju i probaju Isusa Hrista. Molim vas da to bude vaša želja, vaš cilj u hrišćanskom životu.

II tromesečje

Misionska propoved 2. mart 2019.

BUDITE TAMO GDE SU LJUDI

Jednom je jedan fitness centar nudio nagradu od hiljadu dolara ako neko pokaže da je jači od vlasnika centra. Evo kako je to izgledalo. Vlasnik je bio mišićav čovek, uzeo bi jedan limun i cedio ga sve dok ne iscedi sav sok u čašu. Onda bi dodao limun izazivaču. Ako neko uspe da iscedi samo još jednu kap soka iz limuna osvojiće hiljadu dolara.

Mnogi su pokušavali - dizači tegova, fizički radnici, profesionalni rvači, ali niko nije uspeo.

Onda je jednog dana došao jedan mršavi mali tip i rekao da bi da pokuša. Nakon što je smeh zamro, vlasnik je zgrabio limun i iscedio ga. Zatim je iscedene ostatke dodao malom čoveku.

Masa se utišala dok je čovek stegnuo limun u svojoj šaci - onda je još šest kapi soka palo u čašu. Masa je klicala, vlasnik je platio nagradu. Onda je morao da pita: „Pa, čime se vi bavite? Sigurno niste drvoseča, ili profesionalni dizač tegova, zar ne?“ Čovek je odgovorio: „Ne, ja radim za poresku upravu.“

Poreznici nikada nisu imali dobru reputaciju. Najpre zato što ljudi ne vole da se odvoje od svog novca. Mnogo pre postanka poreske službe, postojali su poreznici sasvim drugog kova.

Tokom istorije, vlade i druga tela često su odlučila da uzimanje velike količine novca od ljudi je odličan način da se

skupe velika sredstva. Ovo je posebno važilo u Rimskom carstvu. Konačno, Rimsko carstvo imalo je velike troškove: svi ti putevi, javne zgrade, lokalni vladari i vojnici - svima je trebalo da se plati. Veliki porez nametnut građanima bio je odgovor na novčane potrebe.

U Izrailju u Isusovo vreme, Rimljani su zapošljavali lokalne ljude da budu njihovi poreznici, ili carinici. Lokalni građani su znali ko ima novca i koga mogu da pritisnu da da veći „doprinos“. Danas ćemo upoznati jednog takvog čoveka.

Zahej je poznat čitaocima Novog zaveta, ne samo zbog svog zanimanja, već i zbog svog rasta. Čitaoci Biblije ga pamte i po njegovom niskom rastu, a ne samo po varanju naroda u Jerihonu. U Luci 19 čitamo da je čuo za Isusa i da se ispred njega nalazila masa ljudi, pa se popeo na drvo da bi video čuvenog učitelja.

Ali kod Zakheja je bilo mnogo više od njegovog rasta. Zaposlenje kod Rimljana učinilo ga je izgnanikom. Ostali stanovnici Jerihona prema njemu su se ponašali kao neznabošci - ne-jevrejinu i strancu - sve zbog njegovog posla. Čak su ga smatrali i saradnikom sa neprijateljem Izrailja i mrzeli su ga jer je pomagao Rimljanima da održe svoju okupaciju.

U prethodnom poglavlju Jevanđelja po Luci Isus je ispričao priču o jednom drugom cariniku, koji je otišao u hram da se moli. Pored njega je stajao pompezni Farisej. Isusovo opisivanje dvojice ljudi činilo je da Njegovi slušaoci očekuju da On aplaudira Fariseju i osudi carinika. Ali dok je Isus pričao, većina slušalaca je bila zbunjena kada je rekao da je carinik, koji je priznao svoj greh, otišao je iz hrama opravdan, a ne Farisej.

Ali zašto? Zato što kod Boga blagodat i prihvatanje nikada ne stiču ponosni, samouvereni religiozni ljudi. Bog pokazuje svoju blagodat u životu onoga koji poznaje svoj greh i traži oprostjenje. Isus je rekao da je lekar potreban bolesnima, a ne onima koji smatraju da su zdravi.

Sada, u ovom izveštaju u Luki 19, Isus ne samo što razgovara sa ovom osobom koja se smatra „šljamom“, već ide i provodi vreme i lomi hleb sa njim.

Mi nismo veoma vokalna generacija vernika. Hauard Hendriks je rekao: „U sred generacije koja vrišteći traži odgovore, hrišćani mucaju!“ Ako ste slični meni, onda vam je potrebna određena pomoć. Ne poznajem bolju osobu koja može da uputi, motiviše i pokrene nas da propovedamo Hristovu dobru vest od samog Isusa. Jevanđelje otkriva da je On veoma često provodio vreme sa pojedincima, objašnjavajući istinu o svojoj prirodi i misiji.

Ovaj veoma lični primer sa Zakhejem pomaže nam da se usmerimo na jedan od važnih principa: treba da budemo tamo gde se ljudi nalaze. U Delima 19 vidimo kako Pavle izlazi na prirodna mesta za okupljanje ljudi - on je redovno odlazio u sinagogu i na tržnicu i govorio ljudima o Hristu. On je prolazio kroz otvorena vrata prilike koju mu je Bog dao. I Isus je to radio, često na načine koje nisu mogli da razumeju ni Njegovi sledbenici ni Njegovi kritičari.

Hajde da počnemo na kraju ovog odlomka - u 10. stihu Luke 19. Hajde da to ponovo pročitamo. Ovo je centralna ideja odlomka.

Neko je rekao da pisci često ostavljaju ključ da visi u zadnjim vratima. To je ovde uradio doktor Luka. Ovo je Isusov zaključak o dva susreta koja je imao Jerihonu i njegovoj blizini.

Luka 19,10: „Jer je Sin čovečiji došao da nađe i spase šta je izgubljeno.“

Kada je Isus izgovorio ove reči, On je deklariseo svoj cilj i misiju. Zato je uradio to što je uradio. Njegov dolazak i umiranje povezano je sa traženjem i spasavanjem izgubljenih bića.

Zato je otišao tamo gde ni jedan Farisej ne bi išao. Zato je dodirivao gubave, lečio odbačene i slao demone tamo gde pripadaju.

Zbog ove misije će nas On povesti da nađemo ljude i da idemo na mesta na koja je On išao, ako se usudimo da ga slušamo. Isus je došao da spasi izgubljene. Ova hrišćanska generacija ne treba da radi ništa manje od toga.

Tri zapažanja i neke istine koje su nam potrebne.

1. Isusovo postupanje sa Zakhejem ilustruje lično staranje (19,1-5)

Prvi stih: „I kad uđe (Isus) u Jerihon i prolazaše kroza nj.“ Prelazimo na četvrti stih. Zakhej juri ispred mase i penje se na taj dud, čitamo: „da Ga vidi; jer Mu je onuda trebalo proći.“ Zapažate li nešto? Isus ne dolazi u Jerihon. On se nalazi na putu kroz Jerihon.

Ako čitamo dalje videćemo da On ide u Jerusalim. Isus se sada približava kraju svoje zemaljske službe. On putuje u Vitaniju, da provede vreme sa svojim dobrim prijateljima, zatim će otići u Jerusalim, trijumfalno ući u njega i započeti poslednju sedmicu pre hvatanja i raspeća.

On prolazi kroz Jerihon. Ali, kao što ćete stalno iz početka videti u jevanđeljima, iako ima agendu, iako ima jasan plan i jasan put kojim ide, On je uvek imao vremena za pojedince. Bila je tu žena na studencu; žena koja je dodirнула Njegovu odeću u velikoj masi naroda. Majka čiji je sin umro, kad se zaustavio dok je bio na putu da izleči dete nekog drugog roditelja. Slepici koji su ga dozivali.

Opsednuti za koga niko nije mario. Iz slučaja u slučaj, veoma, veoma zaposleni Isus - Osoba koja je imala najveći cilj i agendu u čitavoj ljudskoj istoriji - zaustavljao se i odvajao vreme za pojedince kao što je bio ovaj usamljeni, prezreni carinik.

Peti stih kaže: „I kad dođe Isus na ono mesto, pogledavši gore vide ga.“ Verovatno ga je pogledao u oči. Pozvao ga je po imenu. Zaprepašćujuće. „Zakheju! Sidi brzo; jer mi danas valja biti u tvojoj kući.“ Verovatno su Zakheju prišivali razna imena, ali možete da pretpostavite da su ga retko zvali po imenu.

Isus ga nije samo zapazio, On mu je prišao i zatim zatražio njegovo društvo. Starao se za Zakheja - prema tome, tražio je da provede vreme sa njim. On se prema bogatom izgnaniku ponašao prema ljudskom biću koje je stvoreno prema Božjem liku - kao prema nekome ko ima veliku vrednost bez obzira na njegov greh.

Kada se nalazite u masi ljudi, teško je da stvarno vidimo pojedince. Isus ih je video. On je zapažao pojedince jer je znao vrednost pojedinca. Ako Ga sledite u svet, ako počnete da gledate ljude, da se molite za pojedince, On će vam dati srce i viziju za pojedince. Videćemo ih kao što ih je On gledao. Ne takve kakvi jesu, već kakvi mogu da budu. Gresi ljudi ne odvrćaju Isusa kao što odvrćaju nas. Ne zaustavljaju Ga težak život i loše odluke koje ljudi donose. On se stara za ljude gde god da se nalaze u životu. To je Njegova želja za nas.

2. Isusovo ponašanje prema Zakheju predstavlja blagodat (19,6-9).

On podučava blagodat kroz svoje ponašanje prema Zakheju. Najpre, tu je volja da provede vreme nasamo sa grešnom osobom. Naravno, Njegovo ponašanje izazvalo je mnogo ogovaranja.

Sedmi stih kaže: „I svi, kad videše, vikahu na Njega govoreći da grešnom čoveku dođe u kuću.“ Vikali su. Gundali. Žalosno je što su „pravi“ religiozni ljudi u Novom zavetu povezani sa takvim glagolima.

Rekli su da je otišao da bude gost u kući čoveka koji je grešnik. To je slično događaju kada je Marija došla u kuću gde je Isus večerao i prosula mirisno ulje na Njegove noge, zatim Mu oprala noge svojim suzama i obrisala ih svojom dugom kosom. Tada su rekli, kad bi znao kakva je ona žena, ne bi joj dozvolio da Ga dodirne.

Takav je stav religioznih ljudi. Ali za Isusa je Zakhej i njegova izgubljenost daleko nadmašivala sve što bi ljudi mogli da pomisle ili kažu o Njemu. Ovo je jedna od velikih razlika između Fariseja i Isusa. Oni su se toliko plašili da se ne zaraze grehom, ali u svojoj milosti On je mnogo spremniji da dodirne, progovori, poduči i posluži, i da ide ljudima koji će zatim prepoznati svoju potrebu.

On se ne brine da će uprljati svoju reputaciju - On ide po nekoga kome je potrebna Božja blagodat. On je došao da nađe

i spase što je izgubljeno. Ne možete to da radite ako ostanete u sigurnosti samodovoljne verske mase naroda. Svete grupe nam retko daju kontakte sa ljudima kojima je potreban Hristos.

Hristos nije došao da podupire samopravedne ljude, On je došao da spasi grešnike.

Ako želite da radite za Njega, moraćete da se družite sa grešnicima. Slično ovom događaju, Isus je bio poznat po društvu koje je imao. Ljudi su se usudili da Ga nazovu pijanicom i proždrljivcem, govoreći često o Njemu kao o prijatelju nemoralnih ljudi. Ali Isus je rekao: „Zaista vam kažem da će carinici i prostitutke pre vas ući u carstvo Božje“ (Matej 21,31).

On je pokazao Božju blagodat. Kada su se izgubljeni suočavali sa Božjom blagodat, mnogi su počeli da razumeju svoju izgubljenost i Bog ih je spasio.

3. Isusovo postupanje prema Zakheju i skladu je sa Njegovom misijom (19,10).

U Isusovoj izjavi o misiji u 10. stihu, Luka nas podseća na parabole o izgubljenima koje je Isus ispričao tri poglavlja unazad, u Luci 15. Bila je izgubljena ovca, izgubljeni dinar i izgubljeni sin.

Isus je izneo po jedan princip u svakoj paraboli. Sada On prelazi da pokaže taj princip i da ga prikaže u svom životu. Očigledno je da je On želeo da Njegovi sledbenici to shvate.

Na kraju 18. poglavlja izlećio je jednog slepog čoveka, još jednog izgnanika iz Jevrejskog društva. Ovde, u 19. poglavlju, On donosi svetlo u Zakhejevo mračno postojanje. Isusova misija i Isusova poruka o oprostjenju je i za odbačene, kao i za one koji se nalaze unutar kruga.

Zakhej je imao novca. Tekst nam kaže da je bio bogat. Verovatno je imao veliku kuću. Ali bio je prazan, duhovno, zbog Isusove dijagnoze: bio je izgubljen. Greh ga je izbacio iz Božjeg carstva. Slično ljudima u svakoj generaciji, on je pokušavao da svoje srce ispuni ljudima, mestima, položajem, imovinom, ali umesto da ga to ispuni, bio je prazniji nego ikada.

Da ste mogli da pročitate njegove misli, verovatno biste čuli kako govori ono što govore ljudi danas. Reči nisu nove. On je sebi verovatno govorio: „Mora da postoji još nešto u životu pored ovoga. Život, ovakav kakav jeste, nema smisla.“

Bio je gladan za nečim dubljim. Znamo kako to izgleda, jer smo svi bili tamo. U tom izgubljenom stanju, Božji Sin je došao svojim putem.

Zakhej je zaboravio svoj status i popeo se na drvo da vidi Isusa. Onda se Isus sam pozvao. Šesti stih kaže da ga je primio radujući se. Reč „radujući“ znači srećno, onu vrstu radosti koja teče iz srca vere. Proveli su vreme zajedno, Isus je sebe objasnio Zakheju, i zbog vere njegov život je odmah i zauvek bio promenjen. Bili su dirnuti njegovi stavovi i vrednosti. Pre nego što je sreo Hrista, njegov fokus bio je unutrašnji: „ja i moje.“

Kada je sreo Hrista, njegov fokus se okrenuo ka spoljašnjosti: mislio je na siromašne i potlačene.

Pre Hrista, čovek je bio u okovima. Kada je Isus došao, Zakhej je bio spašen! Ne spasava ga odluka o novcu koju je doneo u 8. stihu; to je proisteklo iz onoga što je Bog učinio u njemu toga dana.

Treba da zapamtimo da je Isus došao da pronade i spase izgubljene, i da danas traži iste takve ljude. Vi i ja treba da budemo tamo gde je On bio, provodeći vreme i iznoseći Hristove odgovore ljudima koji su izgubljeni i to shvataju.

Šta možemo da poneseemo iz ovog susreta?

Istine za nas

Najpre, kao što smo videli u Delima 19, evangelizam zahteva namerni rad.

Isus pokazuje svoj cilj u 10. stihu, pre nego što ga objavi.

On je znao koji je Njegov cilj. U „Nevidljivom ratu“ Čip Ingram kaže, „Verovali smo u laž da je život igralište i da je svrha života da nas usreći.“ Ako tako sagledavamo život, mogu jedno da vam kažem: nikada ne bih planirao da me nešto izvede

iz moje udobne zone. Isus je znao da se nalazi na zemlji da pronade i spase izgubljene. Prema tome, On je načinio mesta i vremena za izgubljene pojedince.

Ako nemamo mesta ili vremena za ljude kojima je Hristos potreban, nije verovatno da ćemo zapaziti jednu osobu u gomili, čak iako sam visi na grani. Nameran trud otvara nam oči da vidimo pojedinca u čijem životu Bog radi.

Drugo, evangelizam zahteva bliskost sa ljudima.

Isus nije ostao u verskim krugovima i čekao da Mu ljudi dođu. On je odlazio njima, ženama i ljudima kao što je bio Zakhej. On je sebe pozvao u njihovu okolinu.

Kaže se da smo mi hrišćani prestali da lovimo ljude i postali čuvari akvarijuma. Takođe kažu da pecanje u vašoj sopstvenoj kadi može da bude strašno pogodno, ali nije veoma uspešno. Ako želite da vam Bog da otvorena vrata prilike, morate da budete tamo gde se ljudi nalaze.

Potrebno je da se pridružimo sportskim ekipama ili klubovima, odlazimo na sastanke raznih organizacija, budemo oni koji pozivaju komšije na razne proslave, pozivamo saradnike ili školske drugove na ručak. Treba da istražimo zajednička interesovanja kao što su deca, ili knjige, ili jezici ili služba u društvu, ili kursevi za odrasle osobe koji će nam pomoći da uđemo u žetveno polje.

Konačno, evangelizam zahteva ubedenost u Hristovu misiju.

Isus nam nikada nije naložio da se „igramo crkve.“ On nam nikada nije dao misiju da imamo bogoslužjenja subotom kao naš osnovni cilj.

On je rekao da je Sin Čovečji došao na svet da nađe i spasi ono što je izgubljeno.

Da li je Njegova misija prestala onoga dana kada se vratio na nebo? Naravno da nije. On je postigao svoj cilj, zatim je poslao svoje sledbenike da urade isto. Rekao je, Kao što je Otac poslao mene, ja šaljem vas. Ovo je ono što morate da radite.

Koraci koje treba da preduzmem

Ne znam šta će biti potrebno da se vi i ja nademo na istoj strani sa Isusom Hristom, ali znamo da tamo treba da budemo. Ako je uvelo vaše interesovanje i hrabrost i namera da delite Isusa Hrista sa drugima, onda je potrebno da vam Bog promeni srce i um i volju.

Preduzmite neke korake da steknete ubeđenje u Njegovu misiju. Pročitajte Njegov nalog i razmišljajte o njemu. Tražite od Boga svakog dana da vam da srce za ljude i srce koje će Mu biti poslušno.

Hajde da budemo poznati, kao Isus, kao ljudi koji traže izgubljene koje On može da spasi.

Misionksa propoved 6. april 2019.

PROPOVEDAJ JEVANĐELJE

Čitaj Dela 8,26-39: „A anđeo Gospodnji reče Filipu govoreći: Ustani i idi u podne na put koji silazi od Jerusalima u Gazu i pust je. I ustavši pođe. I gle, čovek Arapin, uškopljenik, vlastelin Kandakije carice arapske, što beše nad svim njenim riznicama, koji beše došao u Jerusalem da se moli Bogu, Pa se vraćaše, i sedeći na kolima svojim čitaše proroka Isaiju. A Duh reče Filipu: Pristupi i prilepi se tim kolima. A Filip pritrčavši ču ga gde čita proroka Isaiju, i reče: A razumeš li šta čitaš? A on reče: Kako bih mogao razumeti ako me ko ne uputi? I umoli Filipa te se pope i sede s njim. A mesto iz pisma koje čitaše beše ovo: Kao ovca na zaklanje odvede se, i nem kao jagnje pred onim koji ga striže, tako ne otvori usta svojih. U Njegovom poniženju ukide se sud Njegov. A rod Njegov ko će iskazati? Jer se Njegov život uzima od zemlje. Onda uškopljenik odgovori Filipu i reče: Molim te, za koga ovo govori prorok? Ili za sebe ili za koga drugog? A Filip otvorivši usta svoja, i počevši od pisma ovog, pripovedi mu jevanđelje Isusovo. Kako idahu putem dođoše na nekakvu

vodu; i reče uškopljenik: Evo vode, šta brani meni da se krstim? A Filip mu reče: Ako veruješ od svega srca svog, možeš. A on odgovarajući reče: Verujem da je Isus Hristos Sin Božji. I zapovedi da stanu kola, i siđoše oba na vodu, i Filip i uškopljenik, i krsti ga. A kad iziđoše iz vode, Duh Sveti pade na uškopljenika, a anđeo Gospodnji uze Filipa, i više ga ne vide uškopljenik; nego otide putem svojim radujući se.“

Ovo je jedinstvena priča. Ne znamo tačan razlog zašto je prešao sve te kilometre koji su njegovu domovinu odvajali od Izrailja, moguće da je to imalo veze sa njegovim poslom, konačno on je bio rizničar Etiopije. Takođe nam je rečeno da je bio uškopljenik iako to nema mnogo veze sa pričom. Izraz uškopljenik koristio se za nekoga ko je bio kastriran, ali takođe se koristio i za vladine službenike. Bilo kako bilo, nije se radilo o komplimentu. Važno je da razumemo da je on zauzimao visok položaj na dvoru u svojoj zemlji.

Moguće da je zbog posla bio odsutan od kuće. Iako ne znamo zašto se on tu zatekao, znamo nešto o tome šta je radio dok je bio u Izrailju. Kaže nam se da je kao deo svog puta išao u Jerusalim na bogoslužjenje. Ne znamo kako je čuo za Izrailjskog Boga, ali u nekom trenutku u svom životu otkrio je jedinog pravog Boga, prihvatio Ga i sada je imao priliku da Mu se pokloni u Jerusalimu.

Njegovo verovanje možda ipak nije tolika misterija. U Starom zavetu u Prvoj knjizi o carevima, 10. poglavlju čitamo o tajanstvenoj gošći cara Solomuna. Ona se naziva carica Savska i rečeno nam je da je čula o velikoj Solomunovoj mudrosti i da je došla da to vidi za sebe. Donela je i mnogo skupocenih darova i mnogo teških pitanja za Solomuna, i on je na sve odgovorio. Iako ne znamo gde se tačno nalazila Saba pre četiri hiljade godina, tradicija nam kaže da je zauzimala teritoriju koju sada poznajemo kao Etiopija, i tradicija nam ponovo kaže da se carica vratila u svoju zemlju nakon što je prihvatila Solomunovog Boga. Ovo je verovatno razlog zbog kojeg se najveća medalja u Etiopiji zove Najuzvišeniji red carice Savske, i ako biste pogle-

dali medalju videli biste da je oblikovana kao Davidova zvezda. Možda zato nije čudna činjenica da je rizničar imao sasvim pristojno znanje o Judaizmu.

Siguran sam da je u svetom gradu iskoristio priliku da malo razgleda. Lutao je po hramu, posmatrao okolinu i sada se nalazio na putu kući, čitajući glasno iz Starog zaveta. To možda i nije toliko čudno koliko zvuči. Mi obično ne čitamo glasno ukoliko ne čitamo nekom drugom, ipak istorijski nam je rečeno da kada su ljudi u to doba čitali, uglavnom su čitali glasno, čak i sami sebi.

Dok je tako poskakivao putem čitajući iz Starog zaveta, iz Knjige proroka Isaije, jedan čovek je počeo da hoda pored njegove kočije i pokrenuo je razgovor o tekstu koji je putnik čitao. Nije prošlo mnogo i stranac je putniku pokazao kako je proročanstvo iz Starog zaveta oživelo u Isusu Hristu. Nemamo zabeležen čitav razgovor, ali imamo rezultat, jer kada je putnik čuo čitavu priču zatražio je da se krsti, odmah, na tom mestu, i otišao je svojim putem radujući se. Tako moramo da pretpostavimo da je prihvatio Hrista kao svog Spasitelja i doživeo oprostjenje koje dolazi sa tim.

Šta možemo da naučimo iz ovog izveštaja? Sve do ovog trenutka evanđeoska poruka propovedala se Jevrejima i Samarjanima. Samarjani su sebe smatrali Jevrejima (iako ih sami Jevreji nisu tako gledali) i bili su izmešana loza koja je nastala kao rezultat kada su se Jevreji venčavali sa neznabošcima tokom progonstva. Ova priča je izveštaj o prvoj osobi koja nije bila Jevrejin ili Samarjanin koja je prihvatila Isusa Hrista kao Spasitelja.

1) Priča o poslušnosti

Ako se malo vratimo unazad u Knjizi Dela apostolska, otkrićemo da je crkva rasla u Jerusalimu bez obzira na protivljenje, i da je crkva postala progonjena. Neki su bili bačeni u tamnicu a drugi ubijeni. Zbog toga su se hrišćani odselili iz grada, kako bi izbegli progonstvo. Zanimljivo je što su poslednje Hristove reči bile zapovest crkvi da propoveda jevanđelje izvan Jerusalima,

ali njima je bilo tako udobno i bila je potrebna pretnja smrću da bi prvi vernici stvarno uradili ono što je trebalo odmah da urade. Tako čitamo u Delima 8,1: „A u taj dan postade veliko gonjenje na crkvu jerusalimsku, i svi se rasejaše po krajevima judejskim i samarijskim osim apostola.“

Jedan među onima koji su pobjegli u Samariju bio je Filip, jedan od sedmorice ljudi koji su u 6. poglavlju izabrani za đakone. To je zanimljiva priča o početku crkve. Kada je Filip stigao u Samariju, počeo je ljudima da propoveda o Isusu i nastalo je izvanredno probuđenje. Ljudi su se spasavali, demoni su izgonjeni, bolesni lečeni. Da se to dogodi danas, sigurno bi bila napisana knjiga, napravljen CD sa materijalima i vest bi bila objavljena u Dnevniku. Pre 2000 godina ovaj događaj izazvao je posetu od strane apostola. U sred tog uzbuđenja nalazio se Filip. Ne možemo ni da počnemo da zamišljamo uzbuđenje koje je osećao kada se nalazio u sred ovog velikog Božjeg dela.

A onda iznenada čitamo u Delima 8,26: „A anđeo Gospodnji reče Filipu govoreći: Ustani i idi u podne na put koji silazi od Jerusalima u Gazu i pust je.“

Pitam se kako se Filip osećao? Iznenada mu je rečeno da treba da napusti sve što se događalo. Možda je protestovao, „Ali Bože, ovo je dobro, ljudi se spasavaju, čuda se događaju, zar ne treba da ostanem?“ „Ne, moraš da odeš.“ „Ali Bože, Jerusolim je opasan, znaš, tamo su ubili Stefana.“ „Znam, ali želim da ideš, sada.“ Filipova reakcija vidi se u sledećem stihu koji počinje ovim rečima: „I ustavši pođe ustavši pođe. I gle, čovek Arapin, uškopljenik, vlastelin Kandakije carice arapske, što beše nad svim njenim riznicama, koji beše došao u Jerusolim da se moli Bogu, Pa se vraćашe, i sedeći na kolima svojim čitaše proroka Isaiju.“

Hajde da pogledamo jednu biblijsku mapu. Ovde je Mrtvo more, ovo zeleno je Egipat. Ovde u Samariji događale su se uzbudljive stvari, ovde je Jerusolim gde je crkva bila progonjena, i evo Gaze. Filipu je bilo naređeno da ide i negde duž tog puta sretne uškopljenika.

Filip je bio poslušan Božjem pozivu. Da li ste ikada osećali podsticaj za koji ste znali da dolazi od Boga? Da idete negde ili da nekome govorite o Hristu? Da li ste ikada posumnjali u tu zapovest, možda pomislili, „Šta će mi reći ako počnem da pričam o religiji“, ili „Ne bih znao šta da kažem“?

Moramo da poslušamo. Možda Filip nije znao da se radi o nečijoj duši, ovo je bio izazov njegovoj poslušnosti i možda mi moramo da razumemo da govorenje nekome šta je Bog uradio u našem životu nije pitanje srama, već pitanje večnosti. Možda moramo da priznamo nekoliko stvari, a prvo je da ako neko ne prihvati Isusa Hrista kao Spasitelja i ne zatraži oprostjenje, onda se on nalazi na putu da večnost provede bez Boga. Drugo, naša je odgovornost da to ljudima kažemo.

Rimljanima 10,14: „Kako će, dakle, prizvati koga ne verovaše? A kako će verovati koga ne čuše? A kako će čuti bez propovednika?“

2) Priča o hitnosti

Kada je Filipu naređeno da ide, u tom zahtevu nalazila se izvesna količina hitnosti. Trebalo je da odmah bude poslušan da bi sreo uškopljenika. Odložena poslušnost nije poslušnost. „Uradiću to sutra.“ To znači da nećete uraditi danas.

Verovatno je postojalo nekoliko razloga zašto je to moralo da se dogodi baš tada. Put je bio miran i pružao im je priliku da razgovaraju, Etiopljanin se upravo vraćao sa bogoslužjenja i njegov um i srce bili su usmereni prema duhovnim stvarima. Od svih mogućih odlomaka iz Starog zaveta, on je čitao proćanstvo koje se odnosilo na Isusa, putovali su putem pored koga se našlo neko vodeno telo, što je čoveku omogućilo da se krsti. Kasnije ne bi bilo dobro, moralo je da se dogodi sada.

Ponekada ne smemo da čekamo. Život je lomljiv, to dobro znamo. Osoba kojoj treba danas da govorite sutra možda više neće biti tu. Ili ona možda upravo sada razmišlja o večnosti i srce joj je otvoreno. Ali iz bilo kog razloga, kada vas Bog podstiče da se obratite nekome, učinite to.

3) Priča o spremnosti

Kada se pojavila prilika, Filip je znao šta da kaže. Dela 8,35: „A Filip otvorivši usta svoja, i počevši od pisma ovog, pripovedi mu jevanđelje Isusovo.“

Putnik je čitao iz Proroka Isaije, i Filip je to iskoristio i povezo sa porukom jevanđelja. Isus je bio majstor u ovome. Sećate li se kada je razgovarao sa ženom na studencu u Samariji i razgovor je skrenuo na vodu i Isus joj je ponudio živu vodu? Govorio je mnoštvu, oni su rekli da je Mojsije njihovom narodu dao hleb, šta će im On dati? Isus im je ponudio hleb života. Petar je pisao ranoj crkvi i u 1.Petrovoj 3,15 im je rekao: „Nego Gospoda Boga svetite u srcima svojim. A budite svagda gotovi na odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje.“

Nije potrebno da završite teologiju da biste razgovor skrenuli na duhovne teme.

4) Priča o proslavi

Da li volite priče sa srećnim krajem? Oni se voze u kočiji. Slušajte izveštaj, Dela 8,35.36: „A Filip otvorivši usta svoja, i počevši od pisma ovog, pripovedi mu jevanđelje Isusovo. Kako idahu putem dođoše na nekakvu vodu; i reče uškopljenik: Evo vode, šta brani meni da se krstim? A Filip mu reče: Ako veruješ od svega srca svog, možeš. A on odgovarajući reče: Verujem da je Isus Hristos Sin Božji.“ Ovaj čovek je bio spašen. Svi volimo kada se plan ostvari. O tome se radi. Znete li šta je hteo da uradi? Hteo je da se krsti. Kada postanete hrišćanin u vama se rađa želja da se krstite. Biblija nam kaže da to treba da uradimo. U Delima 2,38 Petar je odgovorio: „Pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje greha; i primićete dar Svetog Duha.“

Da li se sećate kako ste se osećali kada ste shvatili da su vam gresi oprošteni? Biblija nam kaže da je putnik, nakon što ga je Filip krstio, otišao svojim putem radujući se. Mogu da zamislim i da je Filip otišao radujući se zbog onoga što se dogodilo. Sas-

vim sigurno znamo da je i na nebu nastala velika radost. Propoved bi mogla ovde da se završi, ali želim da kažem još nešto.

5) Priča o razočarenju

Istorija nam kaže da je hrišćanstvo stiglo u Etiopiju u četvrtom veku, kada je jedan hrišćanski filozof iz Tira po imenu Meropijus doživeo brodolom na svom putu u Indiju. Uz pomoć njegovog uticaja Etiopija se upoznala sa hrišćanstvom. To je bilo četiri stotine godina nakon što se uškopljenik vratio kući kao promenjen čovek.

Hrišćanstvo je izvršilo ogroman uticaj na Etiopiju, verovatno zbog Jevrejskog uticaja iz proteklog milenijuma, ali zašto se to nije dogodilo pre 400 godina? Da li je moguće da je uškopljenik ćutao o svojoj novoj veri iz straha od protivljenja? Hrišćanstvo se uvek nalazi samo jednu generaciju od istrebljenja. Ako mi ne kažemo drugima, ko će? Hoće li naša vera umreti sa nama, kao što je umrla sa putnikom?

Ovog jutra, dok sam vam propovedao, nečije ime vam je palo na pamet i Bog vam je progovorio o njima. Slušajte ponovo Pavlove reči iz Rimljanima 10,14: „Kako će, dakle, prizvati koga ne verovaše? A kako će verovati koga ne čuše? A kako će čuti bez propovednika?“

Nemojte to da zanemarite jer posledice mogu da budu tragične. Napišite njihovo ime na svoj molitveni spisak i najpre se molite da vam Bog da priliku da im govorite o svojoj veri, ili da ih pozovete u crkvu. Zatim se molite da budete poslušni kada se to dogodi.

RAZVIJANJE NEODOLJIVOG HRIŠĆANSKOG KARAKTERA

Postoji jedan problem sa kojim se suočavamo na početku ove propovedi: Da je Hristos telesno prisutan danas sa nama, oduševljeno bismo Ga predstavljali drugima.

Ovaj problem zaključen je pre više godine u jednoj pesmi koja se zvala „Jakovljeve merdevine“ i koja je zauzimala prvo mesto na muzičkim pop listama. Hju Luis je pevao kako ga progoni jedan debeli čovek koji je prodavao spasenje. Nije nikakvo čudo što je odgovorio da se ne žuri da razmišlja o takvim stvarima a zatim je oštro dodao, „Ne želim da budem kao ti.“

Većina ljudi neće to direktno reći, ali budite sigurni da tako misle. Oni nisu zainteresovani da posvete svoj život Hristu ukoliko ne vide privlačne i dosledne uzorke u životu hrišćana koje poznaju. Jedan hrišćanski pisac je rekao: „Hrišćani treba da budu dobra vest pre nego što je propovedaju.“

Matej 5,13-16: „Vi ste so zemlji; ako so obljutavi, čim će se osoliti? Ona već neće biti nizašta, osim da se prospje napolje i da je ljudi pogaze. Vi ste videlo svetu; ne može se grad sakriti kad na gori stoji. Niti se užije sveća i meće pod sud nego na svećnjak, te svetli svima koji su u kući. Tako da se svetli vaše videlo pred ljudima, da vide vaša dobra dela, i slave Oca vašeg koji je na nebesima.“

Iako je privlačno, trčanje pred rudu i govorenje o praktičnim savetima za komuniciranje naše vere bilo bi preuranjeno. Vidite, pre nego što možemo da postanemo veoma neodoljivi hrišćani, najpre moramo da živimo tako da ljude oko nas ubedimo da to stvarno jesmo!

Da li ste zapazili da u ovim stihovima Isus kaže da smo so i svetlost, ali ne govori šta treba da kažemo? On nam ne daje evanđeosku propoved u tri tačke. Ne iznosi nam četiri duhov-

na zakona ili bilo koju drugu prezentaciju. Ne crta nam nika-
kve ilustracije.

Ako želimo da budemo onakva vrsta hrišćana kakva je Isus rekao da treba da budemo, onda najpre moramo da načinimo neke preliminarne korake o samoispitivanju i da zatim bude-
mo spremni da prilagodimo karakter. Moramo da se postara-
mo da živimo u skladu sa rečima koje govorimo. Da prepravim
reči one pesme, želimo da ljudi posmatraju naš život i misle,
„Nikada nisam mislio da ću osećati takvu hitnost povodom
duhovnih stvari, ali stvarno bih želeo da budem kao oni.“

Isus je poznavao važnost zapažanja. Zato nam je dao tako
jasna uputstva da budemo so i svetlost. On zna da će, dok učite
da živite po ovim uputstvima na opipljive načine, ljudi početi
„da vide vaša dobra dela, i slave Oca vašeg koji je na nebesima.“

Vidite li šta je Isus hteo da kaže u ovim stihovima u Mate-
ju 5? On nam govori da stavovi i ponašanje svakog Njegovog
sledbenika ili privlači ljude ka zajednici sa Bogom ili ih gura
još dalje. Zato je Isus molio Njegov narod - onda i sada - da
žive tako da mogu da privuku ljude ka Ocu. Razmislite o tome:
način na koji živimo svakodnevni život ima uticaj koji dopire
sve do večnosti.

1. Hrišćani koji odbijaju izgubljene od hrista.

So i svetlost mogu da budu dobri. Ali takođe mogu da budu i
loši, ako imate previše. Suviše može da bude odbojno! Kakav
ukus ima hrana koja je previše osoljena? Šta se događa kada
vam se na autoputu približava neko sa upaljenim dugačkim
svetlima?

Hrišćani koji odbijaju izgubljene jesu so koja je izgubila
ukus i svetlost koja je sakrivena. Takvi hrišćani nemaju željeni
uticaj na ljude oko sebe.

**Dozvolite da iznesem tri vrste hrišćanina koji odbijaju
ljude od hrista.**

1) Napadni hrišćani

To su oni tvrdokorni evanđelisti koji vole da se prepiru. Oni staju pored vas dok čekate da se upali zeleno svetlo i viču, „Znate li da bez Hrista odlazite u pakao?“

2) Zatim imamo hrišćane tipa „svetiji sam od tebe“

Ovo su samozadovoljni i samopravedni tipovi. Oni su svoju svešteničku, Farisejsku odeću, zamenili za savremenu, ali njihova srca jednako osuđuju. Oni vam jasno stavljaju do znanja da verovatno ne možete da ispunite njihov nivo duhovnosti, pa je bolje da ni ne pokušavate. Siguran sam da ste upoznali takve ljude.

3) Konačno, imamo kozmetičke hrišćane

To su hrišćani koje prijatelji prepoznaju samo kao obličje hrišćanstva. Njihova vera, duboka koliko koža na telu, ne menja njihov karakter i vrednosti. Prijatelji vide ove ljude i kažu, „Nema prave razlike između mene i njih, osim što se ja više zabavljam.“

„Ako greh pomrači naše svedočanstvo tako da naša „svetlost“ više nije vidljiva, neki od onih na koje smo mogli da utičemo za Hrista mogu da odlutaju u duhovnu tamu,“ napisao je jedan duhovni pisac.

Ali to je upozorenje. Ne treba tako da bude. Hrišćani su neukusni ako su Hristu beskorisni. Oni treba da budu ukus hrišćanstva, iskra života i nesebičnosti, i to je veoma privlačno. Takve ljude nazivamo neodoljivim hrišćanima, onima koji izgubljene privlače Hristu.

2. Hrišćani koji privlače izgubljene hristu

Hrišćani koji prikladno šire uticaj na ljude oko sebe, i pokazuju realnost svoje vere nazivaju se neodoljivim hrišćanima. To su hrišćani koji pokazuju „dobra dela“ koja utiču na ljude za Hrista.

Dozvolite da vam dam tri primera hrišćana koji imaju ovakav neodoljivi karakter.

Prvi je Skupi hrišćanin.

Mislim na vernike koji žive po svojoj veri čak i kada to zahteva žrtve.

Da bi prikazao uticaj skupih hrišćana u svom prelazu od ateizma u hrišćanstvo, Li Strobel priča priču o Ronu Bronskom.

Roni je bio član jedne ulične bande u Čikagu. Protivnička banda pretukla je njegovog brata, pa je Roni odlučio da se osveti. Jedne noći uzeo je pištolj i čekao Gerija, mladića koji je bio odgovoran za to što je njegov brat pretučen. Kada je Geri izašao iz zgrade sa još nekoliko članova svoje bande, Roni im je prišao iza leđa, uzviknuo ime svoje bande i povukao okidač. Pištolj je samo škljocnuo. Članovi bande su se okrenuli i Roni je ponovo povukao okidač. Ovoga puta hitac je ispaljen u vazduh. Članovi bande su se razbežali u raznim pravcima.

Roni je potrčao za Gerijem. Ponovo je pucao i pogodio Gerija u leđa. Roni mu je prišao, okrenuo ga i prislonio pištolj na čelo. Još jednom je povukao okidač. Ovoga puta pištolj se zaglavio. Roni je bacio pištolj i pobegao.

Znao je da mora da ode iz grada. Spakovao je svoju devojkicu i te noći su otišli u Portland u Oregonu.

Roni se zaposlio u Portlandu, i tamo ga je okružilo nekoliko neodoljivih hrišćana. Tokom vremena doneo je odluku za Hrista. Roni je počeo da se menja. Postao je uzoran vernik svoje crkve. Postao je uzor u društvu.

Ali nešto duboko u njemu nastavilo je da mu jede dušu. Roni je znao da, iako je bio obnovljen u svojoj zajednici sa Bogom, on je još uvek nije pomirio sa društvom. I dalje je postojala poternica za njim zbog pokušaja ubistva. Iako je policija u Čikagu odavno prestala da traži Rona Bronskog, i verovatno je bila srećna što on više nije u gradu, iako je mogao da ostane u Portlandu i živi a da ga ne uhvate, znao je šta treba da uradi.

Pozdravio se sa ženom i decom. Uzeo je nešto teško zarađenog novca i ukrcao se na voz za Čikago, da se preda. Znao je da ga očekuje najmanje 20 godina zatvora.

Li Strobel, koji je u to vreme bio ateista, bio je novinar za Čikago Tribjun i izveštavao je iz sudnica. Navikao je da sluša ljude koji su očigledno bili krivi kako pokušavaju da iskoriste

sistem i pronađu neku rupu da se izvuku od odgovornosti zbog kriminalnog dela koje su počinili.

Tu na scenu stupa Roni. On kaže sudiji: „Ja sam to uradio. Ja sam kriv jer ga nisam samo ranio, već sam hteo da ga ubijem. Ali od tada sam postao hrišćanin, i sada shvatam da je ono što sam uradio bilo pogrešno. Žao mi je zbog toga.“

Li Strobel je napisao: „Ovo me je privuklo Hristu.“ Posmatranje nekoga ko je toliko bio ubeđen u svoju veru da je odlučan da bude veran čak iako to znači 20 godina u zatvoru izvršilo je ogroman uticaj i pokazalo mu da je Ronijeva vera stvarna.

2) Druga vrsta hrišćana koji privlače druge Hristu jeste Saosećajni hrišćanin.

Kada nedostaje saosećanje orijentisano ka akciji, to je pokazatelj da nešto nedostaje u duhovnosti. Bilo da je problem organizacioni ili pojedinačni, hrišćani koji se ne staraju ne privlače druge u svoje stado. Ali jasna i dosledna demonstracija ljubavi slične Hristovoj je snažan magnet koji privlači ljude k Njemu. Zato hajde da govorimo o saosećajnom hrišćaninu.

Jedan od osnovnih razloga zašto Bog poziva svoje sledbenike da budu posebno brižni ljudi je zato što dela milosti otvaraju srca ljudi onako kako ništa drugo ne može. Drugim rečima, postoji ogromna privlačna sila u izražavanju čak i jednog dela ljubaznosti. Bog želi da ta sila privuče ljude k Njegovom Sinu.

Ova dela službe obuhvataju i naizmenična dela ljubaznosti. Ali takođe obuhvataju i nameran trud da se služi stvarnim potrebama ljudi koje je Bog stavio oko nas. To je kuvanje ručka za porodicu u komšiluku koja ima zdravstvenih problema. To je čuvanje dece za one koji nemaju takvu pomoć na dohvat ruke. To je pozivanje poznanika na roštilj u dvorištu. To je nuđenje dobrovoljne pomoći kada popravljaju automobil ili nešto rade na kući. Spisak bi mogao da se nastavi u nedogled, jer svaka vrsta službe na veoma praktičan način pokazuje Božju ljubav.

3) Treća vrsta neodoljivih hrišćana su Dosledni hrišćani.

Govorimo o onima koji pokazuju integritet vere čak i kada ne znaju da ih posmatrate. Oni su autentični u borbama koje se odvijaju u njihovom životu. Oni imaju visok nivo poštenja.

Da li znate šta prijatelji žele da vide u vama, više od nameštenih osmeha i verskih slogana? Njima je potrebno da vide kako se borite sa strahom i tugom i ljutnjom i ljubomorom i gubitkom. Potrebno im je da čuju kako otvoreno govorite o svojoj borbi sa grehom. Potrebno im je da posmatraju kako živate svoju veru bez odbacivanja stvarnosti svakodnevnog života.

Nedavno sam čuo za jednog poslovnog čoveka koji je, kada je bio prijatelj, zaposlio mnogo hrišćana u svojoj firmi. Posmatrao ih je kao kobac. „Znate, bio sam prirodno privučen Bogu posmatrajući hrišćane koji su bili savesni i ljubazni i temeljni i vredni na poslu,“ rekao je on. „Ali moram da vam kažem šta je stvarno izvršilo uticaj na mene. Jednog dana je jedan mladić za koga sam znao da se tek obratio, zatražio da li može da se sastane sa mnom posle posla. Pristao sam da se vidim sa njim ali kasnije tokom dana brinuo sam se da će ovaj mladi verski zelot pokušati da me obrati.

„Bio sam iznenađen kada je došao u moju kancelariju pognute glave i rekao, „Gospodine, uzeću vam samo nekoliko minuta vremena, ali došao sam da tražim vaše oprostjenje. Tokom godina koje sam proveo radeći kod vas, radio sam ono što mnogi radnici rade, tu i tamo pozajmljivao sam proizvode kompanije. Uzimao sam neke stvari; zloupotrebljavao sam telefonske privilegije; i ponekada sam varao u svom radnom vremenu. Ali pre nekoliko meseci postao sam hrišćanin - i to je za mene stvarno. U zahvalnosti za ono što je Hristos uradio za mene i u poslušnosti prema Njemu, želim da ispravim ono što sam uradio prema kompaniji i vama. Da li možemo da smislimo neki način da to uradimo? Razumeću ako morate da me otpustite zbog onoga što sam uradio. To zaslužujem. Ili ako ne želite da mi platite, odvojte onoliko sumu koliko mislite da je prikladno. Ako želite, mogu dodatno da radim u svoje slobodno vreme. Samo želim da popravim stvari kod Boga i između nas.“

Pa, stvari su se popravile. Poslovni čovek je rekao da je ovaj razgovor izvršio dublji duhovni uticaj na njega nego bilo šta drugo. Bila je to naujticanija demonstracija pravog hrišćanstva koju je ikada doživeo.

Šta je ovog novog vernika učinilo tako privlačnim? Da li je to bila neka pametna nova prezentacija jevanđelja? Dobro uvežbano pričanje iskustva? Očigledno nije. To je jednostavno bilo iskreno i ponizno priznanje greha, zajedno sa spremnošću da se to ispravi. Bilo je to dosledno hrišćanstvo.

Možda postoji nešto što treba da priznate na poslu, u svom domu ili u svom susedstvu. Ili možda postoji neko područje u vašem životu za koje znate da nije dobro, ali i dalje pokušavate da ga sakrijete i nadate se da niko neće otkriti. Možda vas sada Božji Duh podstiče da priđete nekome i kažete, „Zato što sam ozbiljan u svojoj zajednici sa Bogom, želim da ispravim stvari pred Njim i sa tobom. Moram da se izvinem.“

Ljudi koji istražuju hrišćanstvo ne očekuju savršenstvo od hrišćana. Oni su previše pametni za to! Oni se nadaju da će naći nekoga ko je dovoljno hrabar da prizna svoje greške i popravi stvari. Oni žele da vide poniznost i pokajanje.

Zaključak

Nedavno sam video jedno pismo koje je jedna relativno nova hrišćanka napisala osobi koja je veoma uticala na nju. Ona je doslovno navela na desetine kvaliteta koja je smatrala neodoljivim u životu ove starije hrišćanke. Slušajte nešto od onoga što je napisala: „Znate, kada smo se upoznali, počela sam da otkrivam novu ranjivost, toplinu i nedostatak pretvaranja, što me je dirnulo. Videla sam u vama duh koji cveta - nigde nisu bili prisutni znaci stagnacije. Mogla sam da vidim da ste osoba koja raste i to mi se dopalo. Videla sam da imate snažno samopoštovanje, koje nije zasnovano na knjigama o samopomoći, već na nečem mnogo dubljem. Videla sam da živite prema ubeđenjima i prioritetima, a ne samo po pogodnosti, sebičnim zadovol-

jstvima i finansijskoj dobiti. I nikada pre nisam upoznala nekog takvog.

Osetila sam dubinu ljubavi i staranja dok ste me slušali i niste osuđivali. Pokušali ste da me razumete, saosećali ste i radovali se sa mnom, pokazali ste ljubaznost i velikodušnost - ne samo prema meni, već i prema drugima.

Predstavljali ste nešto. Bili ste spremni da idete protiv toka društva i sledite ono za šta ste verovali da je istina, bez obzira šta ljudi kažu i koliko će vas to koštati. Iz tih razloga, i iz bezbroj drugih, otkrila sam da želim ono što vi imate. Sada kada sam postala hrišćanka, želela sam da vam napišem da sam zahvalna mnogo više nego što reči mogu da iskažu zbog načina na koji ste živeli svoj hrišćanski život preda mnom.“

U osnovi je ona rekla; „Hvala vam što ste bili neodoljivi hrišćanin.“ Čitanje ovakvog pisma motiviše me da i ja živim kao neodoljivi hrišćanin. Šta je sa vama? Siguran sam da i vi želite da vaš život znači mnogo više nego što znači sada!

UĐITE U ŽETVENO POLJE

Čitaj Matej 9,35-38: „I prohođaše Isus po svim gradovima i selima učeći po zbornicama njihovim i propovedajući jevanđelje o carstvu, i isceljujući svaku bolest i svaku nemoć po ljudima. A gledajući ljude sažali Mu se, jer behu smeteni i rasejani kao ovce bez pastira. Tada reče učenicima svojim: Žetve je mnogo, a poslenika malo. Molite se, dakle, Gospodaru od žetve da izvede poslenike na žetvu svoju.“

Priča kaže da je Mark Tven voleo da ide na pecanje, ali mrzeo je da hvata ribu. Problem je bio u tome što je na pecanje išao da se opusti, a hvatanje ribe uništavalo je njegovo opuštanje jer je morao da je skine sa udice i uradi nešto sa njom. Kada je želeo da se opusti ne radeći ništa, ljudi su mislili da je lenj, ali kada bi odlazio na pecanje, mogao je da se opušta koliko god je želeo. Ljudi bi ga videli na obali i govorili, „Hej, on peca, nemojte da mu smetate.“ Tako je Mark Tven pronašao odlično rešenje: uzeo bi štap za pecanje, najlon, plovak, ali ne bi na kraj stavio udicu. Bacio bi plovak u vodu i legao na obalu. Tako je mogao da se opušta koliko je želeo a da mu ne smetaju ni ljudi ni ribe.

Mark Tven je sličan mnogim hrišćanima koje poznajem. Oni imaju štap u vodi, ali na kraju nema udice. Oni ne pecaju; oni se opuštaju. Mislite li da je to Isus imao na umu kada je rekao: „Hajdete za mnom, i učiniću vas lovcima ljudskim“ (Matej 4,19)? Bilo je mnogo ljudi koji su posećivali našu crkvu i govorili, „Došli smo jer mislimo da ova crkva stvarno nešto radi.“ Oni žele da budu povezani sa crkvom koja ozbiljno čini razliku za carstvo u društvu u kome živi, ali nikada nisu postali deo crkvene službe. Nisu postali deo misionstva. Njihov plovak pluta na vodi, ali nemaju udicu.

Isus je rekao: „Žetve je mnogo, a poslenika malo. Molite se, dakle, Gospodaru od žetve da izvede poslenike na žetvu svoju“ (Matej 9,37.38). Ako je to važno tada, važi i danas. Previše čes-

to smo jednostavno srećni što smo bezbedni i zaboravljamo da postoje drugi koji su u opasnosti i za kojima treba da posegnemo. Džordž I. Svizi je upozorio, „Zakon bilo koje crkve uvek je bio i jeste, evangelizirajte ili fosilizirajte.“ Biblija to ovako kaže: „Nego Gospoda Boga svetite u srcima svojim. A budite svagda gotovi na odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje“ (1. Petrova 3,15).

Želim da stihove koje smo danas pročitali podelim na tri dela „On“:

- 1) On je video narod.
- 2) On se sažalio.
- 3) On je pozvao svoje učenike.

Verujem da ako sledimo Isusov primer tako što ćemo stvarno videti narod i sažaliti se, problem žetelaca u polju biće rešen.

Isus je najpre video masu naroda. Kada stvarno vidite potrebe ljudi želećete da im pomognete, ako ste novorođena osoba. Biblija kaže da je Isus prolazio kroz sela i gradove propovedajući i učeći o dobroj vesti o carstvu, i lečeći. On je bio dirnut ljudskim potrebama. Video je ljude i njihove probleme, jer je išao tamo gde su se oni nalazili i dozvolio im je da se skupljaju oko Njega. Ovo nije bog koji sedi na zlatnom prestolu iznad oblaka i odmahuje glavom mršteći se. Ne, to je Bog koji dolazi k nama da se nađe sa nama licem u lice. On vidi jer je prisutan. Neko može da vam priča o potrebama ljudi u nekom mestu, ali ukoliko ne dođete licem u lice sa tom osobom, nećete videti stvarnost koja se nalazi oko vas. Morate da idete tamo gde su ljudi. Morate da ih dodirnete, omirišete njihov znoj, plaćete sa njima i brišete im suze, osetite njihovo očajanje i doživite njihova osećanja nemoći. Ne možete da vidite narod ukoliko nemate interakciju sa ljudima.

Postoji jedna dirljiva scena u filmu Doktor Živago, kada general razgovara sa Tanjom o traumatičnom događaju u njenom detinjstvu. On je pitao: „Kako to da si se izgubila?“ Onda odgovara, „Pa, jednostavno sam se izgubila.“ Ali on je uporan

i ponovo pita, „Ne, stvarno, kako to da si se izgubila?“ Tanja ne želi da odgovori, ali konačno pruža još jedno učtivo objašnjenje. „Jednostavno sam se izgubila. Moj otac i ja smo trčali kroz grad koji je goreo. Revolucija je došla i pokušavali smo da pobjegnemo i ja sam se izgubila.“ General nastavlja da vrši pritisak: „Kako to da si se izgubila?“ I dalje nije htela ništa da kaže, ali konačno izgovara: „Trčali smo kroz grad i moj otac je pustio moju ruku i ja sam se izgubila.“ Zatim je žalosno dodala, „On me je pustio.“ To nije želela da kaže. General joj govori, „To sam pokušavao da ti kažem, Tanja. Komarov nije tvoj pravi otac. Živago je tvoj pravi otac i mogu da ti obećam, Tanja, da je taj čovek bio tamo, tvoj pravi otac, on nikada ne bi ispustio tvoju ruku.“

Svedočenje je govorenje ljudima kakav je njihov pravi Otac. Poruka koju imamo da prenesemo svetu je da su izgubljeni samo zato što su ih ostavili i izneverili lažni bogovi u koje su verovali, jer nisu bili njihov pravi Otac. Njihov pravi Otac ih nikada ne bi napustio. Mislim da je Isus hteo da kaže da su mnogi ljudi izgubljeni, ne zato što su sami krivi, već zato što su bili bespomoćni i gurani okolo kada ih je svet napustio. Oni su lutali i jednostavno je bilo potrebno da budu pronađeni. Ali kako to može da se dogodi ako ostanemo u našim udobnim kućama, opuštajući se umesto da ribarimo?

Ali Isus nije samo video potrebe ljudi. Druga stvar koju Pismo kaže je da se On sažalio. On nije samo video potrebu, već ju je i osetio. Jedno je videti potrebu, a sasvim drugo imati saosećajno srce. Isusova čuvena parabola o Milostivom Samarjaninu je odličan primer. Čovek leži umirući pored puta prema Jerusalimu, nakon što su ga opljačkali i pretukli. Jedan verski vođa ga vidi kako leži pored puta, ali nema saosećanja u svom srcu i prolazi pored njega drugom stranom. Još jedna verska osoba nailazi na prizor. I on vidi čoveka, shvata šta se dogodilo i vidi da se čovek nalazi u velikoj potrebi, ali takođe prolazi drugom stranom puta. Zatim nailazi Samarjanin, čovek koga su verske vođe smatrale beznadežnim slučajem kada se radi o

Bogu. On nije samo video čoveka već se sažalio na njega. Zavio mu je rane, stavio ga u svoj automobil i odvezao u najbližu hitnu pomoć. Zatim je izvukao svoju kreditnu karticu i čoveku za pultom rekao da sve naplati od njega. Nakon što je ovu priču ispričao jednom stručnjaku za religiozni zakon, Isus je upitao: „Šta misliš, dakle, koji je od one trojice bio bližnji onome što su ga bili uhvatili hajduci? A on reče: Onaj koji se smilovao na njega. A Isus mu reče: Idi, i ti čini tako“ (Luka 10,36.37). Ovo je pravi evangelizam. To znači ući u žetveno polje.

Postoji jedna divna legenda o Svetom Franji, monahu koji je živeo u trinaestom veku. Jednog dana obavestio je svoje kolege monahe da planira da ode u obližnji grad da propoveda, i pozvao je jednog početnika da pođe sa njim. Na svom putu u grad sreli su jednog povređenog čoveka i Franjo je odmah stao, postarao se za jadnikove potrebe i uredio mu medicinsku negu. Krenuli su dalje i uskoro sreli jednog beskućnika koji nije danima ništa jeo. Ponovo je Franjo prekinuo svoje putovanje i pomogao gladnom beskućniku. I tako je bilo čitavog dana: naišli bi na ljude koji su imali potrebe i Franjo bi poslužio njihovim potrebama najbolje što je mogao. Konačno, počela je da se spušta tama, a nije izgovorena ni jedna jedina reč u propovedi. Franjo je rekao iskušeniku da je vreme da se vrate u manastir na večernje molitve. Mladić je bio uznemiren i rekao je, „Ali, oče, rekli ste da idemo u grad da propovedamo ljudima.“ Franjo se nasmešio i rekao, „Priatelju, to smo radili čitavog dana.“ Saosećajno srce je najbolji oblik evangelizma. Ali to znači da nam neće uvek biti ugodno. To znači da moramo da damo sve od sebe. To može nešto da nas košta. Kada služimo potrebama ljudi, moramo da uradimo više od sagledavanja potrebe - moramo da osetimo potrebu i da je ispunimo.

Jakov je pitao: „Kakva je korist, braćo moja, ako ko reče da ima veru a dela nema? Zar ga može vera spasti? Ako, na primer, brat i li sestra goli budu, ili nemaju šta da jedu, I reče im koji od vas: Idite s mirom, grejte se, i nasitite se, a ne da im potrebe telesne, šta pomaže? Tako i vera ako nema dela, mrtva je po

sebi. No može ko reći: Ti imaš veru, a ja imam dela. Pokaži mi veru svoju bez dela svojih, a ja ću tebi pokazati veru svoju iz dela svojih“ (Jakov 2,14-18). Neki ljudi govore o svojoj veri a drugi tiho žive po njoj.

Treće što je Isus uradio bilo je: Pozvao je svoje učenike. Rekao im je da se mole i pozvao ih da budu deo onoga što On radi. Oni nisu morali da traže žetveno polje. Slično Svetom Franji i iskušeniku, čitavog dana su bili u njemu. On ih je pozivao da vide žetvu. On ih je pozivao da imaju saosećanja. Pozivao ih je da uđu u žetveno polje sa Njim. Takođe ih je pozivao da se mole da budu spremniji da budu radnici i uđu u žetveno polje. Žetva je bila veća od žetelaca. To je bilo istina tada, istina je i danas.

Naša crkva danas ima mnogo službi, ali iskreno govoreći, teško da imamo dovoljno ljudi da ih održavamo. Imamo razne vrste novih ideja koje bismo voleli da uradimo, ali jednostavno nema dovoljno spremnih ljudi. Nekoliko ljudi radi veoma mnogo, a mnogo ljudi radi veoma malo. Šta bi se dogodilo u ovom mestu kada bi se svaki hrišćanin uključio samo u jednu službu? Šta bi bilo kada bi svaka osoba koja se naziva hrišćaninom ušla u žetveno polje? Šta bi bilo kada god neki hrišćanin naiđe na nekoga ko ima potrebu, zaustavi se i postane Hristos toj osobi ili porodici? Ova zajednica bi se promenila tokom noći. Mnogi hrišćani su tako napunili svoj život da nemaju vremena da služe Bogu ili da ulažu u život drugih.

Ne radi se o tome da je njihov život pun loših aktivnosti, većina njih su dobre. Gospod traži od nas da postavimo svoje prioritete tako da biramo, ne između onoga što je loše i dobro, već između onoga što je dobro i bolje - između onoga što je dobro i najbolje. Za mene je to kao čitanje knjiga. Postoje na stotine knjiga koje bi želeo da pročitam, ali nemam vremena za to, pa zato biram da pročitam najbolje knjige. Ne bi bilo ništa pogrešno kada bih pročitao neke druge dobre knjige, ali imam tek toliko vremena i moram da se postaram da su knjige koje čitam najbolje. Ne možete sve da radite, zato izaberite da radite ono što je najbolje. Postoje mnoge dobre stvari, ali izaberite

najbolje. Nemojte pokušavati sve da uradite. Nemojte tako da natrpate život svog deteta da ono nema vremena da bude dete. Izaberite nekoliko najboljih stvari. Bog nas nije stvorio za prebrzi ritam kojim živimo.

Odlazak u žetveno polje ne znači da treba da stojite na uglu ulice i propovedate. Nije potrebno da budete student teologije. Jednostavno treba da volite Boga i volite ljude. Jednostavno treba da služite na mestima na kojima se nalaze povređeni ljudi.

U prošlosti su postojali mnogi hrišćanski programi, kao što je „Eksplozija evangelizma“, kada su ljudi išli od vrata do vrata i postavljali pitanja kao što je, „Ako biste večeras umrli, šta mislite gde biste proveli večnost?“ i „Kada bi vas Bog pitao, Zašto da vas pustim u svoje carstvo?, šta biste rekli.“ Ovaj metod imao je svoje mesto, pa čak i dosta rezultata, ali to danas verovatno ne bi uspevalo kod većine ljudi. Kada sam bio na fakultetu koristili smo Četiri duhovna zakona kada smo svedočili ljudima. To je počinjalo sa: „Bog te voli i ima divan plan za tvoj život.“ Postojali su određeni koraci kroz koje ste vodili ljude i sve se završavalo dobrom molitvom koju je trebalo da izgovore ako žele da prihvate Hrista. Oba ova plana, iako su bila dobra, imala su mnogo toga što je trebalo naučiti napamet. Postojali su dijagrami i tabele i određeni način na koji ste prolazili kroz plan. Ali u današnjoj kulturi pre ćemo zadobiti ljude ako se sprijateljimo sa njima i služimo im. Ljudi traže druge ljude koji su autentični i stvarni. Oni reaguju na ljude koji su spremni da urade ono što je potrebno da izgrade i održe prijateljstvo. Otkrivamo da postoji više načina da se to uradi.

Karl Bojl je jedan trgovac koji se jednog dana vozio kući kada je ugledao grupu dece koja su prodavala sokove na jednom uglu ulice. Na svoj štand su stavili dečjom rukom nažvrljani znak: „Sokovi, 10 centi.“ Kao trgovac, Karl je bio zainteresovan. Parkirao se i jedan od dečaka je prišao i pitao da li želi sok od jagode ili grožđa. Karl je naručio sok i dao dečaku četvrt dolara. Posle mnogo diskusije, deca su odlučila da treba da mu vrate kusur i vršljala su kroz staru kutiju u kojoj su čuvali novac sve

dok nisu pronašli tačan iznos. Dečak se vratio sa kusurom i zatim stajao pored automobila, posmatrajući ga kako pije. Dečak je postao nestrpljiv i pitao je Karla da li je popio. „Samo što nisam,“ rekao je Karl. „Zašto?“ „To je jedina čaša koju imamo,“ odgovorio je dečak. „I moramo da održimo posao.“

Srećom, mi imamo više od jedne čaše i ne moramo da koristimo jednu te istu da bismo održali posao. Postoji više metoda za evangelizam. Postoji više načina da se uđe u žetveno polje. Postoji više čaša hladne vode koju možemo da podelimo sa svetom. Možemo da se staramo. Možemo da pomognemo. Možemo da ispričamo šta je Isus uradio za nas. Pavle je rekao: „Jer premda sam slobodan od svih, svima sebe učinih robom, da ih više pridobijem... Slabima bio sam kao slab, da slabe pridobijem; svima sam bio sve, da kakogod spasem koga. A ovo činim za jevanđelje, da bih imao deo u njemu“ (1. Korinćanima 9,19.22.23).

Isus te poziva da vidiš potrebu, sažališ se i uđeš u žetveno polje, i učestvuješ u blagoslovima žetve.

III tromesečje

Missionska propoved 6. juli 2019.

RADIMO KAO EKIPA

Čitaj Titu 3,12-15: „Kad pošaljem k tebi Artemu ili Tihika, postaraj se da dođeš k meni u Nikopolj, jer sam namislio da onde zimujem. Zinu zakonika i Apola lepo opremi da imaju sve što im treba. Ali i naši neka se uče napredovati u dobrim delima, ako gde bude od potrebe da ne budu bez roda. Pozdravljaju te svi koji su sa mnom. Pozdravi sve koji nas ljube u veri. Blagodat sa svima vama.“

Fotograf za jedne novine želeo je da načini slike nekog požara, pa su njegove novine pristale da mu organizuju avion za to. Kada je stigao na aerodrom, uskočio je u avion i povikao, „Poleći!“ Kada se našao u vazduhu, fotograf je doviknuo pilotu da se spusti nisko i da načini dva ili tri kruga iznad požara. Pilot je upitao, „Zašto želiš da to uradim?“ Fotograf je ponosno i samouvereno odgovorio, „Zato što sam ja fotoreporter i želim da slikam požar. Približi me što više možeš!“ Na to je pilot drhtavim glasom odgovorio, „Znači, ti nisi instruktor za letenje?“

I pilot i fotograf su imali pogrešne pretpostavke. Obojica su imali očekivanja koja se nisu ispunila, ali sigurno su morali da rade kao ekipa da bi ispunili svoj zadatak. Dok Pavle završava svoju nadahnutu poslanicu upućenu učeniku po imenu Tit, on zaključuje sa nekim praktičnim poukama o timskom radu.

Kao timski saradnici, nikada ne smemo da zaključimo ili da pretpostavimo da će sve biti lako. Ponekada se naša očekivanja od drugih ne ostvare i postajemo obeshrabreni. Pošto smo po prirodi sebični i nismo uvek skloni da mislimo šta je najbolje za druge, potrebna nam je Božja pomoć da bismo funkcionisali kao Božja porodica.

Hajde da pogledamo poslednje stihove u Poslanici Titu. Molim vas otvorite Titu 3,12-15. Ovde vidim pet vežbi za izgrađivanje timskog rada od kojih danas svako od nas može da ima koristi.

1. Nemojte da idete sami. Zapazite 12. stih: „Kad pošaljem k tebi Artemu ili Tihika, postaraj se da dođeš k meni u Nikopolj, jer sam namislio da onde zimujem.“ Kako se približava zima i putovanje morem postaje opasno, on želi da se postara da je Tit u stanju da provede neko vreme sa njim. Izraz „postaraj se“ je nalog u kome osećamo hitnost. Mogli bi smo ovako da pročitamo: „Daj sve od sebe da dođeš.“ Da bi se to dogodilo, on planira da pošalje dva čoveka da preuzmu Titove obaveze na Kritu. Hajde da načinimo nekoliko zapazanja.

Pavle se bavio ličnim učenishtvom. Tit se nalazio pod stresom zbog nevolja na Kritu i Pavle želi da on dođe kod njega i osveži se. U stvari, on sledi Isusov primer. Kada su učenici počeli da rade, vratili su se pomalo umorni i čitamo u Marku 6,32 da je Isus otišao nasamo sa njima: „I odoše na lađi u pusto mesto sami.“ Siguran sam da je Pavle razmislio o onome šta se dogodilo na Kritu i zatim nastavio da osposobljava Tita za sledeći zadatak. Interesantno, Pavle je to isto uradio sa Timotijem u 2.Timotiju 4,21: „Postaraj se da dođeš pre zime.“

Pavle nije bio usamljenik. Znete li da apostol spominje 100 ljudi po imenu u svojim pismima? Pavle je bio timski igrač.

Pavle je sklapao partnerstva sa ljudima. Iako je Pavle bio apostol, radio je u paru sa vernicima iz svih klasa. Kada je pisao Filibljanima u 1,5, rekao je: „Što vi postadoste zajedničari u jevandjelju, od prvog dana i do danas.“

Prijateljstvo sa vernim sledbenicima može nam pomoći da rastemo. Crkva je bila stvorena da bude zajednica međusobno povezanih ljudi, kao što kaže Rimljanima 12,5: „Tako smo mnogi jedno telo u Hristu, a po sebi smo udi jedan drugom.“ Priče 27,17: „Gvožđe se gvožđem oštri, tako čovek oštri lice prijatelja svog.“ Najbolja prijateljstva razvijaju se kroz zajednička iskustva. Većina Pavlovih međuljudskih odnosa bila je negovana kroz partnersku službu. Neki od najboljih prijatelja koje imate su oni koji služe odmah pored vas.

Ljudi su mnogo važniji od programa. Pavle ne govori crkvi da održi tok programa, već da čuva svežinu prijateljstva. Dopada mi se kako on iznosi svoja osećanja u 1.Korinćanima 16,7: „Sad vas u prolaženju neću videti, a nadam se neko vreme ostati kod vas, ako Gospod dopusti.“

Korisno je da imamo prijatelje koji su drugačiji od nas. Pavle je bio prijatelj sa lekarom i odbeglim robom. On se mešao sa onima koji su bili jevrejskog porekla, kao i sa onima koji čak nisu ni znali ko je bio Avram. On je bio bliži sa nekima, jer većina je bila verna a neki su bili slabi.

Autentičnost je ključ za trajna prijateljstva. Pavle je bio stvarna osoba koja je slala stvarna pisma stvarnim ljudima. Biblija nije tek pala sa neba, već sadrži lična pisma puna topline i emocija. Pavle je želeo da dalje nauči Tita, ali takođe je težio i za njegovim društvom.

Bog koristi poznate i nepoznate ljude. Interesantno je da je od dvojice ljudi koji se spominju u Titu 3,12 jedan veoma poznat, a drugi tajanstven. Ne znamo ništa o Artemu, a Tihik ima prilično impresivan duhovni rezime.

Pavle još nije odlučio koga će poslati na Krit da zameni Tita, ali Tihik je bio očigledan izbor. Proučavajući Dela 20,4; Efescima 6,21; Kološanima 4,7; Efescima 4,12 i 2.Timotiju 4,12, vidimo da je imao prethodnog iskustva.

* Pismonoša. Tihik je prenosio pisma Efežanima, Kološanima i Filemonu. On je bio Pavlov lični „poštar.“

* Reporter. Jedan od njegovih poslova bio je da ljudima govori kako se Pavle drži. Zauzvrat, donosio je Pavlu informacije o crkvama.

* Utešitelj. On je tražio načine da se nađe pored onih koji su obeshrabreni i koristio je priliku da ih ohrabri i utvrdi. U našoj crkvi je potrebno više utešitelja, jer kada ne tešimo, ustvari možemo da doprinesemo da nečije srce otvrdne. Vidimo ovo u Jevrejima 3,13: „Nego se utešavajte svaki dan, dokle se danas govori, da koji od vas ne odrveni od prevare grehovne.“ Da li ste utešitelj? Da li izgrađujete druge, ili ih vaše reči ponižavaju?

* Donosio je olakšanje. Tihik je poslat kako bi Timotije mogao da se odmori u Efesu (2.Timotiju 4,12).

Ne mogu da smislim veću pohvalu od onoga što je Pavle rekao o njegovom karakteru u Kološanima 4,7: „Za mene ka-zaće vam sve Tihik ljubazni brat i verni sluga i drugar u Gospodu.“

* On je bio „ljubazni brat.“ Pavle se nije plašio da izrazi svoju privrženost. Vidi se da ga je Pavle veoma voleo.

* Bio je „vernii sluga.“ Pavle se oslonio na njega u nekoliko prilika i nigde u Pismu se ne navodi ništa negativno o njemu. Bog ne traži od nas da budemo brilijantni ili prekrasni, već teži da budemo na raspolaganju. Ne poznati, već verni.

* On je takođe bio i „drugar u Gospodu“. Pavle se nije pozivao na svoj čin, zbog svog položaja. Hristovi sledbenici bili su njegovii prijatelji.

U svojoj knjizi „Sila timskog vođstva,“ Džordž Barna piše: „Da se crkva oslonila na pojedinca, neverovatno talentovanog, magnetski privlačnog... sigurno bi doživela kolaps. Učenici su otkrili da niko od njih nema kompletan paket darova, sposobnosti i razumevanja neophodnih za negovanje rasta hrišćanske crkve, već je svaki imao veoma značajnu i određenu ulogu koju je trebalo da odigra u tom revolucionarnom poduhvatu.“

2. Dajte onima koji idu. Pogledajte 13. stih: „Zinu zakonika i Apola lepo opremi da imaju sve što im treba.“ Ponovo, o jed-

nom od ovih ljudi znamo dosta, a o drugom ne mnogo. Zina je bio zakonik, što znači da je bio ili stručnjak za starozavetni zakon ili da se školovao u rimskoj jurisprudenciji. Dela 18,24-28 nam kažu da je Apolo bio jevrejski vernik koji je dobro naučen i imao je ogromno poznavanje Pisma. Kada je govorio, činio je to usrdno, učio je tačno i bio je hrabar. Nešto najbolje što znamo o njemu je da je bio spreman da još uči.

Zina i Apolo su u suštini bili putujući misionari. Došli su na Krit i sada su im bili potrebni davaoci da bi mogli da odu na sledeće mesto. Zapazite da je trebalo da ih Kritski hrišćani „lepo opreme“ i daju im sve što im je potrebno. Trebalo je da to odmah učine. Ne treba da čekamo da damo, već treba to da učinimo velikodušno i brzo, tako da misionari mogu da idu svojim putem. Ova rečenica koristi se u Delima 15,3: „A oni onda spremljeni od crkve, prolažahu...“

Jedan od najjasnijih delova u Svetom Pismu o važnosti davanja onima koji putuju i misioniraju nalazi se u 3.Jovanovoj 1,5-8: „Ljubazni! Verno radiš što činiš braći i gostima, Koji posvedočiše tvoju ljubav pred crkvom; i dobro ćeš učiniti ako ih spremiš kao što treba pred Bogom. Jer imena Njegovog radi iziđoše ne primivši ništa od neznabožaca. Mi smo, dakle, dužni primati takve, da budemo pomagači istini.“

3. Činite ono što je dobro. Četrnaesti stih je sada šesti put u Poslanici Titu da Pavle poziva vernike na dobra dela: „Ali i naši neka se uče napredovati u dobrim delima, ako gde bude od potrebe da ne budu bez roda.“ Kao da ne može da zaključi poslanicu a da još jednom ne pozove vernike da čine dobra dela. Pitam se zašto je to morao toliko puta da im kaže u tako kratkoj poslanici. Pretpostavljam da je to zato što nam nije u prirodi da automatski činimo dobro, jer smo lenji ili preokupirani našim problemima. Potrebno je da se stalno podsećamo, jer kada činimo dobra dela, ističemo se u Kritskoj kulturi. Zapazite takođe da moramo da učimo da napredujemo u dobrim delima. Potrebno nam je podsticanje, izlaganje, primeri, a ponekada čak

moramo i da eksperimentišemo da pronađemo tačno koja dobra dela Bog želi da činimo.

Poslednji deo 14. stiha može da se razume na dva načina. Kada činimo ono što je dobro, biće ispunjene naše svakodnevne potrebe. To je slično misli u Mateju 6,33: „Nego ištite najpre carstvo Božje, i pravdu Njegovu, i ovo će vam se sve dodati.“ Drugi način da razumemo ovu rečenicu je da kada se posvetimo da činimo dobro, mi ispunjavamo svakodnevne potrebe drugih. Kada učimo da činimo dobra dela, mi ispunjavamo hitne potrebe. Pavle je ovo doživeo u Delima 28,10. „I poštovahu nas velikim častima; i kad pođosmo, spremiše nam što je od potrebe.“ U Rimljanima 15,24 on doslovno traži pomoć: „Ako pođem u Španjolsku, doći ću vam; jer se nadam da ću tuda proći i vas videti, i vi ćete me otpratiti onamo kad se najpre nekoliko nasitim vas.“ Mislim da važi i jedno i drugo. Kada dajemo i nama se daje. Kada dajemo, drugi mogu da idu. Ovo nas sprečava da postanemo nerodni.

Mi smo skloni da se zaposlimo sitnicama i trivijalnostima ovog sveta, ali moramo da pazimo da se posvetimo da radimo ono što je dobro. Efescima 4,28 kaže da to radimo zato što imamo nešto da podelimo sa drugima: „Koji je krao više da ne krade, nego još da se trudi, čineći dobro rukama svojim da ima šta davati potrebnome.“

Da biste radili kao ekipa, nemojte da idete sami. Dajte onima koji idu. Činite dobra dela. A četvrto...

4. Pozdravljajte svakoga. Pavlovu strast prema ljudima vidimo u 15. stihu: „Pozdravljaju te svi koji su sa mnom. Pozdravi sve koji nas ljube u veri.“ On je težio da bude povezan sa ostalim hrišćanima. On je želeo da Tit i oni koji su na Kritu znaju da ih podržavaju svi koji su sa njim. Pavle je takođe želeo da se postara da oni koji ga vole u veri dobiju poseban pozdrav. Zapazite izraz „pozdravi sve.“ Ovo podrazumeva da se Pavle ne piše samo Titu. Ova poslanica trebalo je kružiti među crkvama na ostrvu Krit.

Čarls Spurdžon je jednom napisao: „Snažni nisu uvek poletni; mudri nisu uvek spremni; junaci nisu uvek hrabri; radosni nisu uvek srećni. Možda tu i tamo postoje ljudi od gvožđa, ali sigurno i oni povremeno brinu o rđi.“ Crkva je puna ljudi koji tiho pate. Hajde da potražimo načine da svoj život povežemo sa onima koji su oko nas. Prvi korak je da razbijemo svoju ljušturu i pozdravimo ih, i da zatim sledimo Pavlov primer u pamćenju imena, da se zatim uključimo u život ljudi kroz partnersku službu. Da li ćete pozdraviti najmanje petoro ljudi pre nego što danas odete kući?

5. Poželite blagodat drugima. Pavle završava ovo pismo, kao što čini u svim svojim pismima, darom blagodati: „Blagodat sa svima vama.“ Kao da ne može da zaboravi činjenicu da ga je Bog spasio od greha. Njemu nikada ne dosadi da podučava o blagodati jer želi da svi budu dodirnuti nezasluženom naklonošću Svemogućega. Hajde da slušamo poslednje reči iz svake od Pavlovih poslanica.

Rimljanima 16,20: „Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista sa vama.“

1. Korinćanima 16,23: „Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista sa vama.“

2. Korinćanima 13,14: „Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista i ljubav Boga i Oca i zajednica Svetog Duha sa svima vama.“

Galatima 6,18: „Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista sa duhom vašim, braćo.“

Efescima 6,24: „Blagodat sa svima koji ljube Gospoda našeg Isusa Hrista jednako.“

Filibljanima 4,23: „Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista sa svima vama.“

Kološanima 4,18: „Blagodat sa svima vama.“

1. Solunjanima 5,28: „Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista sa vama.“

2. Solunjanima 3,18: „Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista sa svima vama.“

1. Timotiju 6,21: „Blagodati s tobom.“

2. Timotiju 4,22: „Blagodati s vama.“

Filemonu 25: „Blagodati Gospoda našeg Isusa Hrista sa duhom vašim.“

Nismo sasvim sigurni ko je napisao Poslanicu Jevrejima, ali ova knjiga takođe završava sa „Blagodati sa svima vama.“

2.Petrova ovako završava: „Nego napredujte u blagodati i u poznanju Gospoda našeg i spasa Isusa Hrista“ (3.18). Poslednja rečenica u čitavoj Bibliji je reč o blagodati u Otkrivenju 22,21: „Blagodati Gospoda našeg Isusa Hrista sa svima vama.“

Zaključak

Vi i ja smo timski saradnici i partneri u Jevandelju. Hajde da zajedno radimo na ovim principima za izgrađivanje ekipe.

Ilustracija: U leto 2002. godine, devet rudara bilo je tri dana zarobljeno u rudarskom oknu punom vode u Pensilvaniji. Posle zadivljujućeg izbavljenja, rudari su rekli da su odmah na početku odlučili da će ili živeti ili umreti kao grupa. Hladna voda je pretela da ih polako ubije od hipotermije. Prema vestima iz novina, oni su smislili plan: „Kada bi jednome od nas postalo hladno, ostala osmorica zbijala su se oko njega i grejala ga, a kada bi se druga osoba ohladila, usluga je vraćana.“

„Svi smo imali teške trenutke,“ rekao je jedan rudar novinarima nakon što je pušten iz bolnice. „Ali u bilo koje doba jedan od nas bi poklekao a onda bi ga ostali podržali. Onda bi se on osnažio, a neko drugi bi postao slab, ali to je bio timski rad. Jedino je tako moglo da bude.“ Na posebnom bogoslužjenju koje je održano nekoliko dana kasnije, na oltar je stavljeno deset kaciga koje su predstavljale devet rudara i Boga. Oni su se zajedno suočili sa neverovatno neprijateljskim uslovima - i zajedno su izašli živi.

Kakva slika Hristovog tela! Mi smo stvoreni da budemo u zajednici i da zajedno radimo kao tim. Da li osećate da ste zarobljeni u tami? Da li se zidovi preteći dižu oko vas? Možete da izađete jedino kroz oslanjanje na Boga i druge.

ONI ĆE ZNATI

Čitaj Jovan 13,34.35: „Novu vam zapovest dajem da ljubite jedan drugog, kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom. Po tome će svi poznati da ste moji učenici, ako budete imali ljubav među sobom.“

Kao što su „život“ i „svetlost“ ključne reči u prvih dvanaest poglavlja Jevanđelja po Jovanu, „ljubav“ je ključna reč u poglavljima 13-17. Ljubav se ne samo savetuje ili uzdiže kao primer; već se zapoveda. Hristos je naredio svojim učenicima, „Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetog Duha, Učeci ih da sve drže što sam vam zapovedao“ (Matej 28,19.20). On im je zapovedio: „da propovedamo narodu i da svedočimo da je On narečeni od Boga sudija živim i mrtvim“ (Dela 10,42). Osnovni naglasak u Isusovoj zapovesti na ljubavi.

On to zapoveda u Jovanu 13,34.35. Pored toga čitamo: „Ko ima zapovesti moje i drži ih, on je onaj što ima ljubav k meni; a koji ima ljubav k meni imaće k njemu ljubav Otac moj; i ja ću imati ljubav k njemu, i javiću mu se sam“ (Jovan 14,21). „Ako zapovesti moje uzdržite ostaćete u ljubavi mojoj, kao što ja održah zapovesti Oca svog i ostajem u ljubavi Njegovoj“ (Jovan 15,10). „I ovo je zapovest Njegova da verujemo u ime Sina Njegovog Isusa Hrista, i da ljubimo jedan drugog kao što nam je dao zapovest. I koji drži zapovesti Njegove u Njemu stoji, i On u njemu. I po tom poznajemo da stoji u nama, po Duhu koga nam je dao“ (1.Jovanova 3,23.24). Jovan je sasvim sigurno bio pod uticajem Isusovog naglaska na ljubavi, pa nije nikakvo čudo što nam tradicija kaže da je ljubav bila Jovanova tema u njegovoj starosti.

1. Nova zapovest

Ljubite bližnje kao samog sebe nije novo. Stari zavet je učio:

3. Mojsijeva 19,18: „Ne budi osvetljiv, i ne nosi srdnju na sinove naroda svog; nego ljubi bližnjeg svog kao sebe samog; ja sam Gospod.“

Isus je učio da moramo da volimo bližnjeg više od sebe: Jovan 15,13.

Novina ove zapovesti je u tome što je zasnovana na ljubavi između Isusa i Oca.

Jovan 10,17.18; 14,31: „Zato me Otac ljubi, jer ja dušu svoju polažem da je opet uzmem. Niko je ne otima od mene, nego je ja sam od sebe polažem. Vlast imam položiti je i vlast imam uzeti je opet. Ovu sam zapovest primio od Oca svog... Nego da vidi svet da imam ljubav k Ocu, i kao što mi zapovedi Otac onako tvorim.“

Ljubav o kojoj Isus govori nije neki zaslađivač. To nije samo emocija. Ljubav koju On zapoveda je najveća ljubav koja Ga je koštala života na krstu. Nije nikakvo čudo što se ljubav naziva najvećom na svetu. Čuo sam jednu priču o psu koji je umro za svog gospodara. Bila bi veća ilustracija o Isusovoj ljubavi da je gospodar umro za tog psa. Roditelji su umirali za decu i deca za roditelje. Supružnici su umirali jedni za druge. Bolja ilustracija su oni koji su umrli za svoje neprijatelje.

Rimljanima 5,7.8: „Jer jedva ko umre za pravednika; za dobroga može biti da bi se ko usudio umreti. Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bejasmogrešnici umre za nas.“

Isus govori o novoj vrsti ljubavi. U kojoj god meri crkvene zajednice mogu da pristupe toj vrsti ljubavi, oni će prići bliže najvećoj revoluciji u istoriji crkve.

2. Novo svedočanstvo

Jedan evanđelista upitao je jednu mladu ženu koja se upravo obratila, „Da li je postojalo nešto što sam rekao večeras što vam je pomoglo da donesete odluku?“ Mlada žena je rekla: „Iskreno, ne sećam se mnogo šta ste govorili. Večeras sam telefonom razgovarala sa svojim roditeljima. Kada sam videla koliko me vole bez obzira na moje ponašanje prema njima, zaključila sam da mora da postoji nešto u hrišćanstvu.“

Isus je rekao u Jovanu 13,35: „Po tome će svi poznati da ste moji učenici, ako budete imali ljubav među sobom.“

Zaključak

Jednom sam slušao jednu dobru propoved o paralelama između velike zapovesti i Velikog naloga. Teza je bila da je ljubav prema bližnjima i pokušavanje da vodimo bližnje ka Hristu podjednako važna. U izvesnom smislu on je bio u pravu, ali bilo bi ispravnije da je rekao da Veliki nalog izdaje i veliku zapovest. Mi svedočimo zato što volimo. Možemo da jurimo nove članove kao što poslovni ljudi jure mušterije, ili kao što političari jure glasače, ali to nije evangelizam. Kada idemo zato što nas ljubav Hristova nagoni, onda smo evanđelisti. Ipak, ljubav nije samo najbolji motiv za evangelizam, već je i najbolji metod. Ako volimo, pobeđujemo! Hajde da razmislimo kako to možemo bolje da uradimo, da bismo se spremnije uključili u Božje pobedničko delo!

Misonska propoved 7. septembar 2019.

KAKO JE PAVLE IMAO KORISTI TAKO ŠTO JE SVIMA POSTAO SVE

Čitaj 1. Korinćanima 9,19-24: „*Jer premda sam slobodan od svih, svima sebe učinih robom, da ih više pridobijem. Jevrejima sam bio kao Jevrejin da Jevreje pridobijem; onima koji su pod zakonom bio sam kao pod zakonom, da pridobijem one koji su pod zakonom; Onima koji su bez zakona bio sam kao bez zakona, premda nisam Bogu bez zakona nego sam u zakonu Hristovom, da pridobijem one koji su bez zakona. Slabima bio sam kao slab, da slabe pridobijem; svima sam bio sve, da kakogod spasem koga. A ovo činim za jevanđelje, da bih imao deo u njemu. Ne znate li da oni što trče na trku, svi trče, a jedan dobije dar? Tako trčite da dobijete“*

Ilustracija: Dok je patio u poslednjoj fazi raka kičmenog stuba u 47. godini života, bivši košarkaški trener za američku državu Karolina, Džim Valvano je razgovarao sa jednim report-

erom. Osvrnuo se na svoj život i ispričao svoje iskustvo kada je imao 23 godine i trenirao jedan mali tim u jednoj srednjoj školi. „Zašto ti je pobjeda toliko važna?“ pitali su igrači Valvana.

„Zato što vas krajnji rezultat definiše,“ rekao je on. „Gubite, znači gubitnici ste. Pobjeđujete, pobjednici ste.“

„Nije tako,“ insistirali su igrači. „Učestvovanje je važno. Davanje sve od sebe, bilo da gubimo ili pobjeđujemo - to nas definiše.“

Bilo je potrebno još 24 godine života. Trener je skakao sa svog kreveta tri ili četiri puta noću, natopljen znojem a zubi su mu cvokotali od ledene groznice zbog hemoterapije i užasa što u svojim snovima stalno posmatra kako umire. Bilo je potrebno sve to da bi trener shvatio: „Ona deca su bila u pravu. Radi se o trudu, a ne o rezultatu. O trudu. Bože, kakvo bih ljudsko biće bio da sam još onda bio svestan toga.“

Neki ljudi se pitaju da li je u redu da se prilagode nekoj drugoj kulturi iz bilo kog razloga. Pavle je pisao, „Jer premda sam slobodan od svih, svima sebe učinih robom, da ih više pridobijem... Slabima bio sam kao slab, da slabe pridobijem; svima sam bio sve, da kakogod spasem koga. A ovo činim za jevanđelje, da bih imao deo u njemu.“ (1.Korinćanima 9,19-25.)

1. Pavle je pokazao kulturnu, emotivnu i mentalnu prilagodljivost radi Božjeg dela. Vrlo malo ljudi je spremno da se prilagodi situaciji, zbog složenosti stvari. Hvala Bogu, Pavlova fleksibilnost u metodima nije ni malo izmenila njegovu poslušnost božanskim planovima. Kada je Pavle odlazio u Jevrejsku zajednicu, govorio je, ponašao se i mislio na način koji je najbolje odgovarao Jevrejima.

Primer: Kada je Pavle otišao u grad koji je bio pun Rimljana, ponašao se prema svom rimskom građanstvu. Primenjujući široku raznolikost društvenih, kulturnih i verskih veština, Pavle je prenosio istinu na prihvatljive načine.

2. Pavlova fleksibilnost je prikazivala stav slugе. Mnogi od nas nisu spremni da prilagode svoj pristup svakoj osobi sa ko-

jom se sretnu zbog discipline koja je potrebna za to. Veliki apostol prilazio je svim klasama i rasama ljudi sa stavom iznošenja jevanđelja na način koji bi u njihovom svetu bio najprivlačniji. Proučavajte kulturu drugih ljudi jevanđelja radi.

3. Pavle je zaboravljao sopstvene prednosti kako bi prekoračio prepreke kulture. Nije lako raditi u kulturi koja je drugačija od naše. Ipak, Pavle nam je dao veliki primer osobe koja je znala kako da ponizno preda svoje kulturne stavove i privremeno prihvati kulturološke običaje drugih ljudi radi Isusa.

Ilustracija: Identitet

U knjizi „Maska iza maske“, biograf Piter Evans kaže da je glumac Piter Selers igrao toliko mnogo uloga da ponekada nije bio siguran u sopstveni identitet. Jednom mu je prišao jedan obožavatelj i upitao: „Jeste li vi Piter Selers?“ Glumac je brzo odgovorio, „Danas nisam“, i nastavio dalje.

Ilustracija: Dok je jednog dana hodao kroz šumu, jedan čovek je pronašao mladog orla koji je ispao iz gnezda. Odneo ga je kući i stavio u svoje dvorište gde je uskoro naučio da jede i ponaša se kao pilići. Jednog dana je jedan prirodnjak prolazio pored ovog imanja i upitao zašto je taj car nad pticama primoran da živi u dvorištu sa živinom. Vlasnik imanja je odgovorio da orao nikada nije naučio da leti jer je dobijao hranu koju jedu pilići i naučio je da se ponaša kao i oni. Pošto se sada ponašao kao pile, više nije bio orao.

„Ali on i dalje ima srce orla,“ odgovorio je prirodnjak, „I sigurno može da nauči da leti.“ Podigao je orla prema nebu i rekao, „Ti pripadaš nebu, a ne zemlji. Raširi krila i poleti.“ Orao je bio zbunjen. Nije znao ko je, i pošto je video kako pilići ključaju svoju hranu, skočio je na zemlju da im se opet pridruži.

Prirodnjak je odneo pticu na krov kuće i nagovarao ga govoreći, „Ti si orao. Raširi krila i poleti.“ Ali orao se plašio ovog nepoznatog sebe i ponovo je skočio na zemlju da ključa sa pilićima. Konačno je prirodnjak odneo orla sa tog imanja na visoku planinu. Tamo je visoko podigao cara nad pticama

i ponovo ga ohrabrio govoreći, „Ti si orao. Ti pripadaš nebu. Raširi krila i poleti.“ Orao je pogledao oko sebe, osvrnuo se na imanje i dvorište i zatim pogledao u nebo. Kada ga je prirodnjak podigao pravo prema suncu, orao je zadrhtao. Polako je raširio krila, i uz trijumfalni krik, poleteo je prema nebu.

Moguće je da se orao sa nostalgijom seća pilića. Možda je povremeno čak i posećivao svoje bivše dvorište. Ali koliko se zna, nikada se više nije vratio svom pilećem životu.

Ilustracija: Poznati slikar Pol Gustav Dore (1821-1883) izgubio je svoj pasoš dok je putovao Evropom. Kada je došao na jednu granicu, jednom čuvaru je objasnio svoju nevolju. Pošto je rekao svoje ime, Dore se nadao da će biti prepoznat i da će mu dozvoliti da prođe. Ipak, čuvar je rekao da mnogi ljudi pokušavaju da prođu granicu tvrdeći su da su neko, a ustvari nisu. Dore je insistirao da je zaista taj za koga se izdaje. „U redu,“ rekao je carinik. „Daćemo ti test, i ako ga položiš dozvolićemo ti da prođeš.“ Pružajući mu olovku i list papira, rekao je umetniku da nacрта nekoliko seljaka koji su stajali u blizini. Dore je to učinio brzo i tako vešto da su carinici bili ubeđeni da je zaista onaj za koga se izdaje. Njegovo delo potvrdilo je njegovu reč!

4. Pavle je sebi uskratio pravo na materijalnu pomoć od strane onih kojima je služio jevanđelja radi. Nije lako odreći se onoga što je s pravom naše. Povici o ljudskim pravima preplavljaju novine, radio i televiziju. Ipak, Isus je napustio svoja prava nas radi i mi treba da idemo Njegovim koracima. Postoji krst za svakoga.

5. Pavle je znao kako da komunicira sa ljudima iz različitih okolina jer je bio praktični proučavalac kultura. Gospod nikad uzalud trošiti vaš trud da proučavate ljude sa njihove tačke gledišta. Da bi osvojio slabe, Pavle je postao slab kroz gladovanje, uskraćivanje i žrtvovanje. Iskustvo je obično najbolji učitelj.

6. Pavle se prilagodio neznabošcima a da nije žrtvovao svoje principe. Pavlova služba nije prelazila tačku u kojoj bi kompromitovao svoju poslušnost Gospodu i Njegovoj volji.

7. Pavle je postao poznat kao osoba koja ima mnogo veza. Apostol misionar imao je veze na strateškim mestima koje su mu pomagale u propovedanju jevanđelja istine.

8. Pavle nije praktikovao svoje hrišćanske slobode pored ljudi koji su imali slabu savest. Svojom čvrstom voljom da se privremeno odrekne svojih sloboda, on je otvorio mnoga nova područja za jevanđelje.

9. Pavle je postao ljudski standard za propovedanje jevanđelja u raznim kulturama. Skoro 2000 godina se Pavle ističe kao najbolji primer čoveka koji je uspešno propovedao Hrista u raznolikim kulturama koje su bile drugačije od njegove.

10. Pavlovi saputnici ponavljali su njegov uzorak u radu. U Solunu je rečeno: „Jer se od vas proču reč Gospodnja ne samo u Makedoniji i Ahaji, nego i u svako mesto iziđe vera vaša u Boga tako da nam nije potrebno šta govoriti“ (1.Solunjanima 1,8). Kada uspešno propovedamo izvan kruga naših uobičajenih kontakata, Sveti Duh umnožava našu službu.

Zaključak

Dilema o nejasnom smislu o ličnom identitetu ilustrovana je u jednom događaju u životu poznatog nemačkog filozova Šlejer-maha, koji je mnogo učinio da se oblikuje progres savremene misli. Priča kaže da je jednog dana kao starac sedeo sam na jednoj klupi u parku. Jedan policajac, misleći da je u pitanju luralica, prišao mu je i pitao, „Ko si ti?“ Šlejer-mah je odgovorio, „Voleo bih da znam.“

Potrebno je da znamo ko smo u Hristu, kako bi mogli da se poistovetimo sa drugima da bismo Hrista propovedali svim ljudima.

IV tromesečje

Misionksa propoved 5. oktobar 2019.

POSVEĆENOST SVEDOČENJU

Čitaj Matej 28,18-20: „I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetog Duha, Učeći ih da sve drže što sam vam zapovedao; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka.“

Ilustracija: Možda ste čuli staru priču o prasetu i piletu koji su zajedno hodali putem. Dok su tako išli, naišli su na znak koji je govorio o tome kako siromašnima treba pokloniti doručak. Pile je reklo prasetu: „Ti i ja treba da poklonimo doručak od šunke i jaja.“ Prase je odgovorilo: „Nemoj tako da brzaš. Za tebe bi to bio samo jedan poklon, a za mene potpuno predanje.“

Potpuno predanje danas nedostaje u mnogim područjima u životu, a posebno kada se radi o Gospodu Isusu i Njegovoj crkvi.

Ilustracija: Jedan devetogodišnji dečak preplivao je opasne vode između ostrva Alkatraz i obale San Franciska, skupljajući tako 30,000 dolara donacija za žrtve Uragana Katarina.

Džoni Vilson, učenik četvrtog razreda, rekao je da je plivanje u hladnoj vodi bilo „zamorno“, ali nastavio je da govori sebi, „Skoro sam stigao, skoro sam stigao.“

„Početak je bio najteži, jer mi je bilo hladno,“ rekao je dečak, koji je vežbao plivanje u zalivu San Francisco kako bi se navikao na hladnu, uzburkanu vodu. Ovo područje takođe je poznato po ajkulama.

Razredni drugovi su ga čekali na obali i klicali mu, „Napred, Džoni! Napred, Džoni!“ Džoni je preplivao oko 2,2 kilometra od čuvenog ostrvskog zatvora do obale za manje od dva sata. Pratila su ga dva odrasla plivača. Njih su sledila dva kajaka a helikopter obalske straže je iz vazduha motrio na sve.

Ovo je posvećenost iz određenog razloga!

Mi treba da se posvetimo Bogu za Hristovo delo!

Ilustracija: Adorinam Džadson (1788-1850) znojio se 18 godina u vrelini Burme (između Indije i Kine), bez godišnjeg odmora a šest godina nije imao ni jednog obraćenika. Podnoseći mučenje i zatvor, priznao je da nikada nije video jedra broda a da nije poželeo da uskoči na njega i ode kući. Kada je zdravlje njegove žene popustilo i ukrcao je na brod znajući da je neće videti pune dve godine, svom dnevniku je poverio: „Kada bismo samo mogli da pronađemo neko mirno mesto na zemlji gde bismo ostatak svojih dana proveli u miru...“

Ali učvrstio je sebe dodajući ove značajne reči: „Život je kratak. Milioni Burmanaca propadaju. Ja sam skoro jedina osoba na zemlji koja je naučila njihov jezik da bi govorila o spasenju.“ To je prava posvećenost Hristu. Svi možemo da učimo od njega.

Želim da razmišljamo o velikom posvećenju za stvaranje učenika i svedočenje za Hrista.

1. Nalog za svedočenje
2. Nedostatak svedočenja

I. Nalog za svedočenje

Matej 28,18-20: „I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetog Duha, Učeći ih da sve drže

što sam vam zapovedao; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka.“

U Delima 1,8, kada se Isus vaznosio na nebo, rekao je: „Bićete mi svedoci...“

U šta verujete? Ja verujem u mnoge stvari: u svoju zemlju, dobar automobil, fudbal, pitu od jabuka, pecanje, ali takođe verujem u Boga, Hrista, Svetog Duha, Bibliju, itd.

2.Korinćanima 4,13.14: „Imajući pak onaj isti duh vere kao što je napisano: verovah, zato govorih; mi verujemo, zato i govorimo. Znajući da će Onaj koji podiže Isusa, i nas podignuti s Isusom, i postaviti s vama.“

Verujem, prema tome, govorim! Kada snažno verujete u nešto, želećete o tome da govorite drugima.

Ilustracija: Glumac Tom Kruz je veoma poznat po svojim filmovima, vezi sa Kejti Holms i Sajtološkom crkvom. U jednom intervjuu sa časopisom Riders Dajdžest, evo šta je rekao.

RD: Ti si najpre bio Katolik.

Kruz: Pa, mi smo od Episkopalaca prešli na ateiste a zatim na Katolike! (Zvuči kao da ne zna šta veruje!)

RD: Šta to nudi Sajtologija što druge religije nisu nudile?

Kruz: Najpre, tu su baptistički sajentolozi, drugi hrišćanski sajentolozi. Sajtologija je primenjena verska filozofija. Učite veštine koje možete da primenite na život. Ona mi daje veće razumevanje sebe, veće saosećanje i sposobnost da pomognem drugima onako kako sam to oduvek želeo. Ona mi pomaže da vaspitavam svoju decu, da razumem kroz šta ona prolaze. Prešao sam put od nekoga ko je bio funkcionalno nepismen do nekoga ko upravlja avionom.

Jedno je sigurno: Tom Kruz veruje u Sajtologiju, bilo da je ona dobra ili pogrešna, i ne plaši se da govorim o tome. Ja ne verujem da Sajtologija ima bilo kakve veze sa Bogom, ali on svakako veruje u to i govori o tome!

Šta je sa nama? Mi verujemo u nešto što je daleko veće i daleko stvarnije od bilo koje ljudski stvorene filozofije i religije, i treba drugima da govorimo o tome!

Treba da nam bude očigledno da Isus želi da širimo veru o Njemu, pošto verujemo da je On Božji Sin i Spasitelj sveta.

1. Petrova 2,1-3: „Odbacite dakle svaku pakost i svaku prevaru i licemerje i zavist i sva opadanja, I budite željni razumnog i pravog mleka, kao novorođena deca, da o njemu uzrastete za spasenje; Jer okusiste da je blag Gospod.“

Ako smo okusili Gospoda i Njegovu dobrotu, treba da se oslobodimo svega što nije dobro u našem životu: zlobe, prevare, licemernosti, zavisti i ogovaranja. Čak iako to ne piše o tekstu, jedino je razumno pretpostaviti da ćemo takođe govoriti o dobroti koju smo okusili.

Kada je nešto stvarno dobro u našem životu, kako da ne govorimo o tome?

Zar nismo okusili Gospodnju dobrotu na razne načine? On nam daje život, dah i sve ostalo. On nas je stvorio, On nas svakog dana održava i On nas spasava. Ovo su različiti vidovi Njegove dobrote. Kako možemo da ne govorimo o Njemu?

Bog želi da ljudima govorimo o Isusu, ko je On i šta je uradio za čitavo čovečanstvo. Ne treba da budemo napadni u svedočenju drugima, već treba da tražimo prilike da kažemo neku dobru reč o Hristu.

II. Nedostatak svedočenja

Jakov 4,17: „Jer koji zna dobro činiti i ne čini, greh mu je.“

Ovo se naziva greh ne činjenja, ili propuštanja da učinimo dobro kada smo to mogli. I za to smo krivi. Možda smo više krivi za ovaj greh nego za bilo koji drugi.

Čuo sam podatak koji kaže da 95 posto svih hrišćana nikada ne pridobiju ni jednu jedinu dušu za Hrista. Ako je tako, pitam se zašto? Verovatno zato što nikada nisu ni probali da nekoga

osvoje za Hrista! Mislim da postoje mnoge stvari u životu koje bismo mogli da radimo samo ako bismo probali.

Šta je naš problem kada se radi o stvaranju učenika i sve-dočenju? Zašto to ne radimo? Mogli bismo da navedemo nekoliko razloga.

Matej 28,18: „I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji.“

Ilustracija: Jednom čoveku blagog karaktera dosadilo je što mu žena stalno šefuje pa je otišao kod psihijatra. Lekar mu je rekao da treba da razvije samopouzdanje i dao mu je jednu knjižicu kako se to postiže, koju je čovek pročitao na putu kući.

Kada je prošao kroz vrata i žena prišla da ga pozdravi, rekao joj je: „Od sada sam ja gazda u ovoj kući i moja reč je zakon. Kada dođem kući s posla, želim da me večera čeka na stolu. Sada idi u moju sobu i pripremi mi odeću, jer večeras izlazim sa momcima. Onda mi pripremi kadu da se okupam. A kada izađem iz kade, pogodi ko će me obući i očesljati?“

„Pogrebnik,“ odgovorila je ona.

Braćo i sestre, priznali mi to ili ne, svi imamo problem sa autoritetima. Svi volimo da upravljamo svojim životom, radimo šta želimo, itd. Ne želimo da nam bilo ko govori šta da radimo i kada da to radimo.

Ipak, Isus je rekao: „Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle... Učeci ih da sve drže što sam vam zapovedao.“

Hristos je iznad svih ljudskih osoba. On je iznad svih prinčeva, papa i potentata, iznad svih biskupa i sveštenika, iznad svih propovednika i učitelja, iznad svih urednika i starešina. On je iznad svih. To znači da je On iznad mene! Mogu da Ga stavim iznad proroka, sveštenika, careva, predsednika, bogatih, itd. Ali da li mogu da Ga stavim iznad sebe!

Dela 1,8: „Nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svedoci u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.“

Da li imate problema sa silom? Da li vam nedostaje sila, hrabrost da drugima govorite o Hristu. To bi mogao da bude naš problem.

Ponekada se tako bojimo. Nedostaje nam duhovna sila da ljudima govorimo o Hristu. Kako da dobijemo tu silu? Naravno, od Božjeg Duha.

Efescima 3,16: „Da vam da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom Njegovim za unutrašnjeg čoveka.“

Sila, utvrđeni Duhom. Zar to ne zvuči dobro? Zar ne bi bilo odlično kada bismo imali hrabrost i znanje da govorimo za Hrista u bilo kom trenutku? To je moguće, ali ne našom snagom i silom. To je moguće silom Gospodnjeg Duha koji živi u nama.

Niko od nas nije dorastao zadatku svedočenja, ali On je snažan. I On može da bude snažan u nama ako Mu to dozvolimo. Moramo da se tako molimo i tako živimo!

Jovan 3,36: „Ko veruje Sina, ima život večni; a ko ne veruje Sina, neće videti život, nego gnev Božji ostaje na njemu.“

Psalam 142,4: „Pogledam nadesno, i vidim da me niko ne zna; nestade mi utočišta, niko ne mari za dušu moju.“

Da li nas više nije briga? Zar se više ne brinemo za ljude?

Ilustracija: Jedan stari baptistički propovednik Vans Havner jednom je rekao: „Prošlo je dugo vremena od kada sam poslednji put čuo kako neki roditelj govori da je njegov sin ili kći izgubljen. Ta stara reč nestala je iz našeg hrišćanskog rečnika.

Mladi parovi koji materijalno i društveno napreduju dobijaju divljenje i čestita im se, ali ako ne znaju Isusa Hrista, onda baš ne napreduju dobro. Ponašamo se kao da je njihova izgubljenost sporedna, kao da to nije važno. Kada bi se naši nespaseni prijatelji našli u nekoj drugoj opasnosti, odmah bismo otišli da im pomognemo. Ipak, Isus je došao da traži i spase izgubljene i umro je za njihovo spasenje. Licemerno je tvrditi da verujemo, a zatim se ponašati kao da to nije važno.“

Zaključak

Ilustracija: Duhovni pisac Rik Voren obavio je intervju sa jednom osobom. Lindzi je primer nekoga ko je radikalno post-moderan i sasvim zbunjen povodom evanđelja, bez obzira na mnoga i raznolika verska iskustva.

Voren piše: „Obavljajući video intervju sa 22. godišnjom Lindsi, otkrio sam interesantne stvari o njenim verovanjima i poreklu. Bila je artikulisana, mnogo je putovala i otvoreno govorila o svojim verovanjima. Slobodno je iznosila svoje shvatanje Boga. Zaključila je da se bog nalazi u svemu i svačemu, uključujući i cigaretu koju je pušila. „Ja pušim boga,“ rekla je.

U raznim trenucima u svom životu Lindzi je isprobala baptističke crkve, katoličke crkve, budističke hramove, pa čak i čitanje aura, ali otkrila je da je organizovana religija odbija. Priznala je da je Biblija dobro štivo za čitanje ali veruje da je ljudi shvataju previše bukvalno. Verovala je u čuda, čak i mogućnost Isusovog vaskrsenja. Što se tiče Isusa, rekla je da je On bio vođa, i nije joj važno da li je stvaran ili izmišljen.

Lindzi ima nekoliko drugih stavova koji su sasvim čudni. Opisala je Boga bezličnim jezikom, ipak, upitana o tome šta Bog zahteva od nas, upotrebila je veoma ličan jezik da bi ga opisala. Nije verovala u apsolutnu istinu, već u pojedinačne apsolutne istine, čak iako su te istine suprotne jedna drugoj.

Kako bi crkva, a posebno pojedini hrišćani, reagovali prema Lindzi - zbunjenoj osobi koja se nalazi svuda u našem susedstvu?

Znate li šta ja zaključujem iz ovoga? Živimo u svetu zbunjenih ljudi koji malo znaju o Bogu, Hristu i večnom životu!

Potrebno je da se svi posvetimo, saosećajnog srca, da dopremo do svih ljudi za Hrista. To je Božji cilj za naš život!

IZVAĐEN IZ JAME

Čitaj Jeremija 38,6-13: „Tada uzeše Jeremiju, i baciše ga u jamu Malhije sina Amelehovog, koja beše u tremu od tamnice, i spustiše Jeremiju o užima; a u jami ne beše vode, nego glib, i Jeremija se uvali u glib. Ali kad ču Avdemeleh Etiopljanin, dvoranin, koji beše u dvoru carevom, da su metnuli Jeremiju u onu jamu, a car seđaše na vratima Venijaminovim, Iziđe Avdemeleh iz dvora carevog i reče caru govoreći: Care gospodaru moj, zlo učiniše ti ljudi u svemu što učiniše Jeremiji proroku bacivši ga u jamu, jer bi i onde gde je bio od gladi umro, jer nema više hleba u gradu. Zato car zapovedi Avdemelehu Etiopljaninu govoreći: Uzmi odavde trideset ljudi i izvadi Jeremiju proroka iz jame dok nije umro. Tada uze Avdemeleh ljude, i dođe u dom carev pod riznicu, i uze odande iznošenih haljina i starih rita, i spusti ih Jeremiji u jamu o užima. I reče Avdemeleh Etiopljanin Jeremiji: Podmetni te stare haljine i rite pod pazuha ispod uža. I učini Jeremija tako. I izvukoše Jeremiju na užima i izvadiše ga iz jame; i osta Jeremija u tremu od tamnice.“

Jeremija 2,13: „Jer dva zla učini moj narod: ostaviše mene, izvor žive vode, i iskopaše sebi studence, studence isprovaljivane, koji ne mogu da drže vode.“

Isaija 35,6 nam kaže: „Tada će hromi skakati kao jelen, i jezik nemog pevaće, jer će u pustinji provreti vode i potoci u zemlji sasušenoj.“ Isus je došao na ovaj svet sa rekom života da bi oživeo naše suve i prašnjave živote. On je došao da opere prljavštinu naših greha i da nam večni život koji možemo da ukorenimo u Njemu i da cvetamo u punini čitavu večnost, kao prekrasan pustinjski cvet.

Jeremija je govorio o dva zla:

Napustili su izvor žive vode;

iskopali su sebi studence koji ne mogu da drže vodu.

Ilustracija: „Mnogi Palestinci zavisili su od cisterni koje su mukotrpno klesane u kamenu. Voda iz cisterne je u najboljem slučaju bezukusna, lako može da se zarazi raznim vrstama ras-tinja koje stvara smrdljivu penu. Kada cisterna pukne, istekne čak i ustajala voda, a osoba koja priđe puknutoj cisterni doživi potpuno razočarenje. Verski oblik idolopoklonstva mogao bi da izgleda prilično impresivno, ali nije sadržavao duh živog Boga“ (Andrew W. Blackwood Jr.)

Jeremija je istakao zle stvari koje su ti ljudi radili i nekoliko godina kasnije oni su odlučili da ga kazne što je prorokovao protiv grada.

Jeremija 38,6: „Tada uzeše Jeremiju, i baciše ga u jamu Mal-hije sina Amelehovog, koja beše u tremu od tamnice, i spustiše Jeremiju o užima; a u jami ne beše vode, nego glib, i Jeremija se uvali u glib.“

1. Ponekada se ružne stvari događaju dobrim ljudima!

Ilustracija: Ser Aleksander Mekenzi je Kanadski heroj. Jedan od ranih trgovaca krznom i istraživača, on je postigao veličanstveni poduhvat kada je poveo jednu ekspediciju preko Kanade od Fort Čipevajna na jezeru Atabacka do Pacifičkog okeana. Njegovo neverovatno putovanje ostvareno je 1793. godine, 11 godina pre nego što su Luis i Klark počeli svoju čuvenu ekspediciju na američki zapad. Ipak, Mekenzijev prethodni pokušaj 1789. godine, bio je neuspešan. Njegovi istraživači su krenuli nadajući se da će pronaći vodeni put do Pacifika. Hrabra grupa sledila je moćnu reku (koja se sada zove Mekenzi) sa velikom nadom, vredno su veslali bez obzira na veliku opasnost. Nažalost, ona se nije ulivala u Pacifik, već u Arktički okean. Mekenzi je tu reku nazvao Reka razočarenja. Mnogi od nas veslaju sopstvenim rekama razočarenja.

Psalam 34,19: „Mnogo nevolje ima pravednik, ali ga od svih izbavlja Gospod.“

Jeremija je bačen u jamu i udario je o dno. Da li ste ikada udarili o dno? Razlog što udaramo o dno može da bude pov-

ezan sa oklonostima u životu, progonstvom, kao što je bilo u Jeremijinom slučaju, ali uglavnom udaramo o dno zbog greha u našem životu.

Jeremija je upao u blato i počeo da tone, ipak, našao je čvrsto tle. Imam dobre vesti za vas. Možda se nalazite na dnu, kao Jeremija, ali živi ste i Bog je vašu glavu sačuvao da ne potone u blato, zato i dalje možete da zazivate pomoć.

Rimski historičar Josif pisao je da su se cisterne u tom području mnogo puta koristile za kažnjavanje ljudi i obično su bile duboke 20 do 30 stopa i sloj blata imao je visinu do brade odraslog čoveka. Jeremija se našao na dnu, ali Gospod mu je dozvolio da preživi i podigne glavu iz blata tako da je mogao da pozove pomoć.

Ilustracija: Postoji jedna priča o bivšem svetskom šampionu u šahu koga je jedan prijatelj odveo da vidi jednu sliku koja je visila u jednoj čuvenoj umetničkoj galeriji i koja je privlačila mnogo pažnje. Umetnik je naslikao mladića koji u očajanju sedi pored table za šah, a nasuprot njega sedi đavo sa zlobnim trijumfom na licu. Ispod slike se nalazio jednostavni ali izražajni naslov „Šah-mat!“ Dugo vremena je šampionski igrač stajao pred slikom, čela nabranog od koncentracije. Iznenada je njegov glas zazvonio galerijom: „Donesite mi tablu za šah. Još mogu da ga spasim!“ I stvarno, um majstora je otkrio put. Baš kao što Isus može da pruži pobedu osobi koja Mu bezrezervno veruje. Prirodno govoreći, možda nema izlaza, ali nikada nemojte da ograničavate Boga, jer je On izvor naše utehe.

2. Bog traži saosećajne ljude!

Da li imate saosećanja prema drugima?

Jeremija 38,7-9; „Ali kad ču Avdemeleh Etiopljanin, dvorani, koji beše u dvoru carevom, da su metnuli Jeremiju u onu jamu, a car seđaše na vratima Venijaminovim, Izide Avdemeleh iz dvora carevog i reče caru govoreći: Care gospodaru moj, zlo učiniše ti ljudi u svemu što učiniše Jeremiji proroku bacivši ga

u jamu, jer bi i onde gde je bio od gladi umro, jer nema više hleba u gradu.“

Avdemeleh znači carev sluga. Ovaj čovek bio je evnuh, afrikanac koji je verovatno bio jedan od poglavara carevog harema. Njegov posao se verovatno odvijao u blizini cisterne u koju je Jeremija bačen. Neke ljude je baš briga ako se neko nađe na dnu jame. Oni samo kažu, „Pa šta?“ ili „Imam ja moj život i moje probleme.“ Ali Avdemeleh se starao i nije mogao da se smiri zbog ove situacije.

Bog traži ljude koji su saosećajni i kojima smeta kada vide ljude na dnu jame. Ovaj čovek je preduzeo određene rizike i učinio nešto povodom situacije. Otišao je kod cara i javno tražio milost. Verovatno su se tu nalazili i ljudi koji su bacili Jeremiju u jamu, ali on je bio dovoljno hrabar da pred carem posreduje za milost. Na isti način Bog traži saosećajne ljude koji su voljni da načine promenu i posreduju za ljude koji se nalaze u očajnim situacijama.

Saosećajni ljudi rizikuju da bi spasili druge. Postoji cena koja treba da se plati ako ste osoba kojoj smeta kada vidite da se neko pati pokušavajući da preživi u jami. Kada imate saosećanje prema drugima, ne možete da nastavite sa svojim životom dok se ta osoba nalazi na dnu jame.

3. Bog traži ljude koji deluju!

Jeremija 38,10.11: „Zato car zapovedi Avdemelehu Etiopljaninu govoreći: Uzmi odavde trideset ljudi i izvadi Jeremiju proroka iz jame dok nije umro. Tada uze Avdemeleh ljude, i dođe u dom carev pod riznicu, i uze odande iznošenih haljina i starih rita, i spusti ih Jeremiji u jamu o užima.“

Avdemeleh je otišao sa 30 ljudi (bio je to težak posao). Uzeo je neke stare krpe i haljine i upotrebio ih da spase Jeremiju i izvadi ga iz jame. Bog traži ljude koji su spremni da upotrebe bilo šta da bi druge izvadili iz jame.

Neki ljudi se izgovaraju na razne načine zato što druge ostavljaju u jami. Oni kažu, „Moram više da naučim o Bibliji“, ili „Kada postanem vođa uradiću nešto povodom toga.“ Ipak, Avdemeleh je bio kreativan i upotrebio je neke stare krpe. Upotrebite šta god imate i Gospod će vas blagosloviti u spasavanju duša.

Možda ponekada mislite da ste beskorisni i da ne možete da govorite drugima, osećate se kao stara krpa, ipak Bog i dalje može da vas upotrebi da spasite ljude iz gliba!

4. Bog traži ljude koji se staraju!

Jeremija 38,12.13: „I reče Avdemeleh Etiopljanin Jeremiji: Podmetni te stare haljine i rite pod pazuha ispod uža. I učini Jeremija tako. I izvukoše Jeremiju na užima i izvadiše ga iz jame; i osta Jeremija u tremu od tamnice.“

Avdemeleh se nije samo starao da se Jeremija spasi, već je pazio kako će to da uradi. On je znao da bi 30 ljudi koji vuku konopac mogli da ga povrede. Verovatno je u prošlosti viđao takve situacije, pa je znao da će mu biti potrebne te stare haljine kako bi se Jeremija zaštitio da ga konopac na opeče ili da ne iščaši rame.

Bog ne traži samo ljude koji vole, ljude koji su spremni da riziku i koji zauzimaju stav i ponašaju se prema njemu, već traži i pažljive ljude koji će moći da spasu druge iz jame bez daljeg povređivanja.

Posle izbavljenja Avdemeleh je zadržao Jeremiju u tremu od tamnice, što je verovatnije bilo najbezbednije mesto u palati. On je želeo da bude siguran da ga neprijatelji neće ponovo baciti u jamu. Konsolidacija je proces spasavanja ljudi iz jame i njihovog vraćanja u carevu palatu, gde će biti dobro zaštićeni.

Zaključak

Da li ste vi ovakva osoba koju Bog traži?

Da li se starate i imate saosećanja prema izgubljenima? Prema ljudima u jami?

Da li ste spremni da nešto uradite povodom toga ili samo okrećete lice od njih?

Biblija kaže da se ljudi nisu samo rugali Isusu na krstu, već i da su okretali lice od Njega. Kada god okrenete lice od ljudi na dnu jame, Isusovo srce se žalosti. Da li treba da tražite oprostjenje i počnete da se starate za druge?

Da li se nalazite na dnu jame?

Možda se nalazite na dnu jame i vičete u pomoć. Niste slučajno upali u nju, ali Gospod vam je poslao ljude koji su spremni da vas izvuku. Predajte danas srce Isusu i pronaći ćete sigurno mesto.

Ilustracija: Postoji jedna priča o farmeru koji je imao jednu staru mazgu. Mazga je upala u njegov bunar. Farmer je čuo kako mazga njače. Posle pažljivog ispitivanja situacije, farmer je saosećao sa mazgom, ali je odlučio da ni mazga ni bunar nisu vredni spasavanja. Umesto toga pozvao je susede i objasnio im šta se dogodilo i pozvao ih da mu pomognu da se dovuče zemlja kako bi se stara mazga zakopala u bunaru. U početku je mazga bila hysterična. Ali kako su farmer i njegovi susedi nastavili da bacaju zemlju na njena leđa, nešto joj je palo na pamet. Kada god zemlja padne na njena leđa, ona može da je otrese i stane na nju. To je stalno i radila. Možda se ohrabrivala u sebi, „Stresi! Stani!“ Nije prošlo dugo a stara mazga je, izudarana i iscrpljena, trijumfalno iskoraknula iz tog bunara. Ono što je izgledalo kao da će je zakopati pokazalo se kao blagoslov, samo zbog načina na koji je mazga sagledala situaciju.

Takav je život. Mi se suočavamo sa problemima, pozitivno reagujemo na njih i odbijamo da paničimo, budemo ogorčeni ili da žalimo sebe. Nevolje koje dolaze da nas zakopaju obično u sebi imaju potencijal koji može da nam pomogne i blagoslovi nas!

Siguran sam da se Jeremija molio da izađe iz jame! Mazga je izašla na drugačiji način, ali treba da naučimo da nije važno

kako ćemo izaći iz jame, već da razumemo da nam je potrebna pomoć da to uradimo. Bog će vam pomoći da izađete iz jame!

Ne postoji situacija koja je tako haotična da Bog iz nje ne može da stvori nešto dobro. On je to učinio prilikom stvaranja. On je to učinio na krstu. On to čini i danas.

David je takođe poznao jame sa glibom:

Psalam 40,2: „Izvadi me iz jame, koja buči, i iz gliba, i postavi na kamen noge moje, i utvrdi stope moje.“

I Jov je poznao ovaj glib:

O Jovu 33,28: „On izbavi dušu moju da ne otide u jamu, i život moj da gleda svetlost.“

U Novom zavetu su učenici doživljavali slična iskustva. Ponekada ćete pomisliti da ste došli do dna, ali Gospod je tu da vas spase, i On šalje svoj narod da vam spusti konopac!

BOŽJA GLOBALNA SLAVA

Čitaj Psalam 57,1-11: „Smiluj se na me, Bože, smiluj se na me; jer se u Tebe uzda duša moja, i pod sen krila Tvojih sklanjam se dok ne prođu nevolje. Prizivam Boga Višnjeg, Boga, koji mi dobro čini; Da pošalje s neba i sačuva me, da posrami onog koji traži da me proždre; da pošalje Bog milost svoju i istinu svoju. Duša je moja među lavovima, ležim među onima koji dišu plamenom. Zubi su sinova ljudskih koplja i strele, i njihov jezik mač oštar. Uzvisi se više nebesa, Bože, po svoj zemlji neka bude slava Tvoja! Metnuše zamku nogama mojim, i stegoše dušu moju, iskopaše preda mnom jamu, i sami padoše u nju. Utvrdilo se srce moje, Bože, utvrdilo se srce moje; pevaću Te i slaviću. Probudi se, slavo moja, probudi se, psaltire i gusle; ustaću rano. Hvaliću Gospoda po narodima, pevaću Ti po plemenima. Jer je velika do nebesa milost Tvoja, i istina Tvoja do oblaka. Uzvisi se više nebesa, Bože, po svoj zemlji neka bude slava Tvoja!“

Pastorima se često postavljaju pitanja. Evo nekoliko stvarnih pisama koja su deca poslala pastorima:

Dragi pastore, da li Bog voli svakoga? Ako voli, onda nikada nije upoznao moju sestru. (Arnold, 9 godina)

Dragi pastore, misliš li da moj tata treba da bude propovednik? Svakog dana nam nešto propoveda. (Robert, 11 godina)

Dragi pastore, žao mi je što ne mogu više novca da dam u dar, ali tata mi nije povisio džeparac. Da li možete da održite propoved o povećanju džeparca? (Pati, 10 godina)

Dragi pastore, možete li da se pomolite za našu fudbalsku ekipu? Potrebna nam je Božja pomoć... ili novi golman. (Aleksandar, 10 godina)

Dragi pastore, da li stvarno moram da naučim 10 zapovesti. Ne bih to želeo, jer u kući već imamo dovoljno pravila. (Džoša, 10 godina)

Dragi pastore, da li vam ljudi govore koliko im se dopadaju vaše propovedi? Meni se posebno dopala vaša poslednja propoved. Posebno kada se završila. (Ralf, 11 godina)

Pretpostavljam da i vi danas imate neka pitanja. Ne znam kako je sa vama, ali meni pomaže saznanje da su se ljudi kao što je David borili sa očajanjem kao i mi. On je imao pitanja. Pitao se zašto je njegov sin preuzeo njegov presto i on je morao da pobjegne i spasi život.

Danas ćemo proučavati 57. Psalam. U njemu dobijamo veoma korisne informacije na samom početku. David je ponovo u bekstvu, iako se ovo događa pre nego što je postao vladar, i progoni ga car Saul. Naslov psalma je: „Načelniku pevačkom. Nemoj pogubiti. Zapis Davidov, kad od Saula uteče u pećinu.“ Na originalnom jeziku umesto reči „zapis“ stoji reč „miktam“, što znači da su ove reči kao „zlatni ukras“ onima koji su savladani pitanjima.

Molim vas da u svojim Biblijama otvorite knjigu 1.Samuilovu. David je pun pitanja. On je ubio diva Golijata. Pomazan je da bude sledeći car. Dobio je viši čin u armiji cara Saula. Ali postoji problem. Saul je postao veoma ljubomoran jer je slušao kako ljudi pevaju sledeću pesmu, „Saul zgubi svoju hiljadu, ali David svojih deset hiljada.“ Saul nije mogao da podnese činjenicu da Božja ruka blagosilja Davida i zato je odlučio da ga uništi. Slušajte 1.Samuilovu 18,8.9: „I razgnevi se Saul vrlo, i ne biše mu po volji te reči, i reče: Davidu dadoše deset hiljada, a meni dadoše hiljadu; još mu samo carstvo treba. I od tog dana Saul gledaše popreko Davida.“

U 1.Samuilovoj 24. poglavlju, Saul dolazi za Davidom sa 3000 vojnika. Dok su pretraživali klisure i stene, takođe su istražili mnoge pećine koje su se tu nalazile. David se krije duboko unutar jedne pećine sa nekolicinom vernih sledbenika, kada na ulazu u pećinu čuje neku buku. David se provlači kroz senke stalagmita i vidi Saula koji je došao u pećinu „radi sebe.“

Iako ljudi nagovaraju Davida da ubije Saula, on umesto toga „polako odseče skut od plašta Saulovog.“ Careva odeća imala

je određene ukrase ili šare koje su ga označavale kao cara. Na ovaj način je David simbolički iskazao da će se Saulova vladavina odseći. David nije bio voljan da ubije Božjeg pomazanog slugu, i loše se osećao samo zato što mu je odsekao deo plašta.

Imajući sve to u vidu, idemo ponovo u 57. Psalam. Ovaj psalam David je napisao kada se krio u pećini, strahujući za svoj život. Izraz, „Nemoj pogubiti“, odnosi se na prizor kada je David odbio da ubije Saula kada je imao priliku za to. Baš kao što je odlučio da ne pogubi Saula, David ima pouzdanje da Bog neće uništiti njega.

Dok posmatrate ovaj psalam, zapazićete da su 5. i 11. stih identični. Ovi stihovi služe kao refren ili zbg: „Uzvisi se više nebesa, Bože, po svoj zemlji neka bude slava Tvoja!“ Božja slava je globalna, ili bolje rečeno, univerzalna, jer je On uzvišen iznad nebesa. Dok proučavamo ovaj „zlatni ukras“, dobijam utisak da prvi deo odražava šta je David osećao kada se nalazio u dubokom skrovištu u pećini. Zamišljam ga kako ide ka ulazu u pećinu u kasnijim stihovima, i konačno izlazi u svet u poslednjem delu.

David je mogao da postavlja pitanja Bogu, ali umesto toga on je krenuo u potragu da pronade Boga. Umesto pitanja, On bira da obožava. Mi možemo da uradimo isto dok pratimo napredak njegove vere, iz dubine pećine, do ulaza, a zatim do sveta. Možemo to da prikazemo na ovaj način:

- Molitva za Njegovu milost (1-5)
- Proslavljanje Njegovog veličanstva (6-8)
- Objavljivanje Njegove poruke (9-11)

Molitva za Njegovu milost (1-5)

Pogledajte prvi deo 1. stiha: „Smiluj se na me, Bože, smiluj se na me; jer se u Tebe uzda duša moja...“ Reč „milost“ doslovno znači, „pokazati naklonost“. To je poziv Bogu da reši našu situaciju. Davidov poziv na milost bio je hitan jer ga dva puta ponavlja. On zna da zaslužuje da umre, ali umesto toga pozi-

va se na Božju ljubav i dobrotu. Kada mi tražimo milost od Boga, nalazimo se u položaju očajničke potrebe i autentične poniznosti. Bog voli da nas sluša kako se ovako molimo.

Umesto da zahtevamo da On uradi nešto za nas, kada tražimo Božju milost mi se u potpunosti oslanjamo na Njega, kao što je učinio carinik u Luci 18,13: „A carinik izdaleka stajaše, i ne htede ni očiju podignuti na nebo, nego bijaše prsi svoje govoreći: Bože! Milostiv budi meni grešnome.“ Ovakve molitve se uslišavaju jer, prema Psalmu 51,17, Bog neće odbaciti „srce skrušeno i poništeno.“ Nakon što je video skrušenost carinika, Isus je to ovako iskazao u Luci 18,14: „Kažem vam da ovaj otide opravdan kući svojoj, a ne onaj. Jer svaki koji se sam podiže ponižice se; a koji se sam ponižuje podigneće se.“

David se definitivno ponizio dok objavljuje da se sklonio kod Boga. Iako se nalazi u sigurnosti pećine, on zna da će biti siguran samo u Božjim rukama. To vidimo u drugom delu 1. stiha: „...pod sen krila Tvojih sklanjam se dok ne prođu nevolje.“ Kao što se pile skriva pod krilima kvočke, tako nas Bog štiti kada Mu pridemo. Psalm 9,10: „U Tebe se uzdaju koji znaju ime Tvoje, jer ne ostavljaš onih koji Te traže, Gospode!“

Ovo takođe može da podseća na krila dva heruvima, koji su postavljeni preko stolice milosti na Kovčegu zaveta. Oni su stajali na suprotnim krajevima, gledajući jedan u drugoga, a krila su im bila raširena iznad dok su se njihova lica klanjala prema stolici milosti, gde je prebivao Bog (vidite 2.Mojsijevu 25,17-22). Možemo da pronađemo utočište kod stolice milosti, jer je Bog Bog milosti.

Poslednji deo 1. stiha pruža veliku utehu: „...dok ne prođu nevolje.“ David je siguran da će nevolje jednog dana proći. On mora da čeka da oluja prođe, i može to da učini jer je potražio utočište ispod Božjih krila. Kroz bilo šta da sada prolazite, potčrite Bogu i sakrijte se ispod Njegovih krila zašтите. Držite se Njega i uzdajte se da će nevolje proći. David je nešto slično rekao u Psalmu 27,13: „Verujem da ću videti dobrotu Gospodnju na zemlji živih.“

U 2. stihu pojačava se Davidov intenzitet: „Prizivam Boga Višnjeg, Boga, koji mi dobro čini.“ Kada se nađemo u teškoj situaciji, moramo da prizivamo Njega. Zapazite da David o Bogu govori kao o „Višnjem“, označavajući da je On daleko iznad bilo kog problema i da sve kontroliše. Bog je Višnji, a ne Saul. Pošto je Bog suveren, On ispunjava, što znači da On dovodi do kraja, završava i usavršava svoj cilj za nas. Ako se sada nalazite u pećini, Bog nije onemogućen. On sve vodi ka svojoj slavi i ka vašem dobru.

David zna da ova pomoć dolazi sa neba jer u 3. stihu kaže: „Da pošalje s neba i sačuva me, da posrami onog koji traži da me proždre; da pošalje Bog milost svoju i istinu svoju.“ Bog će pokazati da je istinit svim obećanjima koja je dao.

Ilustracija: Ovo me podseća na priču o jednoj učiteljici koja je zamenjivala u subotnoj školi, i mučila se da pronade kombinaciju za otvaranje ormarića u kojem su se čuvale razne zalihe. Njoj su rekli kombinaciju, ali ona nije mogla da je se seti. Potražila je pastora i zatražila pomoć. Pastor je počeo da okreće brojčanik, ali posle prva dva broja se zaustavio i za trenutak gledao belo. Zatim je pogledao prema nebu i usne su mu se tiho pokretale. Vratio se brojčaniku, brzo okrenuo preostale brojeve i otvorio orman. Učiteljica je bila zadivljena i rekla je, „Divim se vašoj veri, pastore.“ Na to je on odgovorio, „Nemojte. Kombinacija se nalazi na listu papira koji je zalepljen za plafon!“

Bog šalje svoju ljubav svojoj deci čak i kada nas ljuljaju životne stvarnosti. Hoćete li Mu verovati čak i kada se tako ne osećate. Kada ste očajni, hoćete li pogledati gore? Hoćete li povikati Bogu Višnjem tako da može da vam pošalje svoj odgovor sa neba? Kada se molimo, Bog čini. Kada čekamo, On obavlja svoj posao. Ako mislite da je vaša situacija prilično loša, stavite se u Davidovu obuću u 4. stihu: „Duša je moja među lavovima, ležim među onima koji dišu plamenom. Zubi su sinova ljudskih koplja i strele, i njihov jezik mač oštar.“

David zatim piše pripev u 5. stihu. Bez obzira kroz šta prolazi i šta će mu se dogoditi, on svoju pažnju usmerava na

proslavljanje Boga. Njegova osnovna briga je Božja globalna slava, a ne on sam. Radi se o Bogu, a ne o nama: „Uzvisi se više nebesa, Bože, po svoj zemlji neka bude slava Tvoja!“ Uzvisiti se znači podići se. Reč „slava“ odnosi se na Njegovo veličanstvo i veličinu. Bog je uzvišen jer je moćan. Niko drugi nije dostojan ovog proslavljanja.

Proslavljanje Njegovog veličanstva (6-8)

Peti stih zaključuje njegovu molitvu i pomaže Davidu da se prebaci na proslavljanje. On sada prelazi iz tame pećine u svetlost na izlazu u stihovima 6-8. U 6. stihu on opisuje kako to izgleda biti progonjen: „Metnuše zamku nogama mojim, i stegoše dušu moju, iskopaše preda mnom jamu.“ Mreže su se koristile da se uhvate ptice i jame su kopane duž puteva kako bi se uhvatile veće životinje. David je doživljavao pretnje sa svih strana i nije imao odmora. Duša mu je bila „stegnuta“ što znači da je klonuo i malaksao. Nije znao koliko će još moći da podnosi. Da li se ikada tako osećate? Niste sigurni da možete da podnesete još jedan problem, i onda se dogode još dve ili tri stvari i vi osećate da padate pod teretom.

Poslednji deo 6. stiha otkriva kako se Bog postarao za Davida. Oni koji su ga progonili pali su u zamke koje su postavili za Davida. Saul je progonio Davida, ali David je uspeo da mu se prišulja. Bog često kvari zlokobne planove zlih ljudi.

Pošto se Bog postarao za njega, David može da veruje Bogu i peva pesme koje Ga proslavljaju. U 6. stihu on je neraspoložen, a u 7. je utvrđen. Umesto da bude potišten, David sada stoji uspravno. On to ponavlja dva puta, radi naglaska: „Utvrdilo se srce moje, Bože, utvrdilo se srce moje...“ On doživljava istinu iz Isaije 26,3: „Ko se Tebe drži, čuvaš ga jednako u miru, jer se u Tebe uzda.“

Pošto se njegovo srce i um utvrdilo, David doživljava savršeni mir i sada može da proslavlja. Pogledajte poslednji deo 7. stiha: „... pevaću Te i slaviću.“ David proslavlja Boga čak i kada ga prožimaju problemi. Bog želi naša usta, više od naše moći.

On želi da Ga proslavljamo. Kada to činimo, On će se pobrinuti za ostalo. Josafat je ovo prikazao u 2.Dnevnika 20,21.22: „I tako dogovoriv se s narodom postavi pevače Gospodnje da hvale svetu krasotu idući pred vojskom i govoreći: Hvalite Gospoda, jer je doveka milost Njegova. A kad počеше pesmu i hvalu, obrati Gospod zasedu na sinove Amonove i sinove Moavove i na one iz gore Sira, koji iziđoše na Judu, te se razbiše.“

U 8. stihu vidimo kako je važno da budemo budni kada proslavljamo. Proslavljanje Boga bez pripremljenog srca je kao da Ga proslavljamo dok dremamo. Kada proslavljamo Višnjega, nema mesta za pospane pesme ili slaba bogoslužjenja. Ali ovo nije lako jer smo skloni da budemo nerasploženi. Umesto da Mu uzvikujemo slavu, mi zevamo. Mislim da je utešno što je i David morao da se bori protiv letargičnih bogoslužjenja: „Probudi se, slavo moja, probudi se, psaltire i gusle; ustaću rano.“

David je primorao sebe da proslavlja Boga zbog Njegove slave i veličanstva čak i kada se nije tako osećao. Svi se dobro sećamo stravičnog terorističkog napada na Sjedinjene Države koji se dogodio jedanaestog septembra. Posebno me je dirnula odluka koju je Lisa Bimer donela, da proslavlja Boga u sred svog bola i gubitka. Lisa je supruga Toda Bimera, koji je bio jedan od heroja Leta 93, koji se srušio u Pensilvaniji. Tod je svoje saputnike pokrenuo na akciju da napadnu otmičare aviona.

Pre ovog tragičnog događaja Bimeri su letovali u Italiji i Lisa je učila napamet stihove iz Rimljanima 11,33-36, u svom ličnom proučavanju Biblije. Nekoliko dana posle terorističkog napada u kome je poginuo njen muž, Lisa je pregledala njegove stvari koje je ostavio u automobilu na aerodromu. Između ostalog pronašla je kartice za memorisanje biblijskih stihova. Na vrhu se nalazila kartica koju bi pročitao 11. septembra, Rimljanima 11,33-36: „O dubimo bogatstva i premudrosti i razuma Božijeg! Kako su neispitivi Njegovi sudovi i neistraživi Njegovi putevi! Jer ko pozna misao Gospodnju? (11:35) Ili ko Mu bi savetnik? Ili ko Mu napred dade šta, da mu se vrati? Jer je od

Njega i kroz Njega i u Njemu sve. Njemu slava vavek. Amin.“
Lisa Bimer je mogla da proslavlja jer se usmerila na Božju slavu.

Objavljivanje Njegove poruke (9-11)

David je prešao sa molitve na proslavljanje kako se približavao izlazu iz pećine. Dok proslavlja Boga, on mora da napusti pećinu dok obavljuje Božju misiju svetu oko sebe. Zapazite da proslavljanje Boga uvek mora da se podeli sa drugima. Deveti stih: „Hvaliću Gospoda po narodima, pevaću Ti po plemenima.“ Bogoslužnje obavezno vodi ka svedočenju. Kada uzvisujemo boga, želimo da sve ljude dovedemo na ovu „proslavu“. Psalam 67,5 kaže: „Da Te slave narodi, Bože, da Te slave svi narodi!“

Biblija je puna dokaza o Božjoj neumornoj potrazi za proslavljanjem među narodima. On nikada nije namenio da Ga poznaje samo jedna grupa ljudi. On je globalni Bog i naša je odgovornost da Njegovu poruku širimo po svetu. Većina nas prilično dobro poznaje misionarski mandat iz Novog zaveta. Znamo naređenje koje nam je Isus dao u Mateju 28,19: „Idite dakle i naučite sve narode...“

Stari zavet takođe širi našu viziju i ruši naše ljudske granice. Evo samo nekoliko stihova iz Psalama.

* Psalam 9,11: „Pojte Gospodu, koji živi na Sionu; kazujte narodu dela Njegova.“

* Psalam 47,1: „Svi narodi, zapljeskajte rukama, pokliknite Bogu glasom radosnim.“

* Psalam 66,8: „Blagosiljajte, narodi, Boga našeg, i glasite hvalu Njemu.“

* Psalam 96,3: „Kazujte po narodima slavu Njegovu, po svim plemenima čudesa Njegova.“

* Psalam 105,1: „Hvalite Gospoda; glasite ime Njegovo; javljajte po narodima dela Njegova!“

Od 1. Mojsijeve do Otkrivenja, Božji fokus je na svim narodima i svim nacijama, plemenima i jezicima. Jedan od mojih omiljenih odlomaka u čitavoj Bibliji nalazi se u Otkrivenju

7,9.10, kada Jovan pokušava da rečima opiše prizor koji vidi oko Jagnjetovog prestola: „Po tom videh, i gle, narod mnogi, kog ne može niko izbrojati, od svakog jezika i kolena i naroda i plemena, stajao pred prestolom i pred Jagnjetom, obučen u haljine bele, i palme u rukama njihovim. I povikaše glasom velikim govoreći: Spasenje Bogu našem, koji sedi na prestolu, i Jagnjetu.“

Kako su ljudi iz svakog jezika, kolena, naroda i plemena došli u carstvo? To može da se dogodi samo ako vi i ja izađemo iz naših pećina i odnesemo poruku milosti ljudima koji su izgubljeni i umiru u svojim gresima. Neki od nas se upravo sada nalazimo duboko u pećini. Možda se molimo, ali ne proslavljamo. Mogu li da vas ohrabrim da počnete da proslavljate tako da možete da krenete iz pećine? Kada se molite za Njegovu milost i proslavljate Njegovo veličanstvo, ne možete a da ne objavljujete Njegovu poruku.

Ako ozbiljno sledimo Hrista, onda objavljivanje Njegove poruke nije mogućnost, već mandat. Ne možemo da se usmerimo samo na poznato. Moramo aktivno da se uključimo u stratešku misiju izvan udobnosti naših pećina. Svako srce bez Hrista je misionarsko polje i svako srce sa Hristom je misionar.

Pedset i sedmi psalam završava se i refrenom i iznošenjem činjenice: „Uzvisi se više nebesa, Bože, po svoj zemlji neka bude slava Tvoja!“ Hajde da budemo zajednica vernika koji slede Hrista i posvećeni su Božjoj globalnoj slavi, dok težimo da izvršimo uticaj za carstvo u našem društvu, našoj zemlji i po celom svetu!

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Vlado Havran
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2018.
Za internu upotrebu